

TÁRHAZ

V. évfolyam 4. szám – 2007. tél

Téma: A GYÜLEKEZET ÉS A SEJTCSOPORTRENDSZER

- David Lim** **Sejt vagy nem sejt?** 1
Valamennyien hallottunk már a sejtcsoportrendszerre épülő koreai meggyülekezetekről, mégis sokan vonakodunk sejtcsoportokat indítani a magunk gyülekezetében. Egyesek még abban sem biztosak, hogy vajon ez-e a bibliai válasz a gyülekezetnövekedés kérdésére.
- G. Henry Wells** **Tanítás nyilvánosan és házanként** 4
Mivel magyarázom gyülekezetünk eredményességét és növekedését? Krisztust prédikáljuk; hiszünk benne, hogy a Biblia Isten ihletett Beszéde; valamint már évekkel azelőtt elindítottuk a házcsoportos rendszert, hogy az ismertté és elterjedté vált volna.
- Dale Galloway** **Hogyan váltsunk kiscsoportrendszerre?** 7
Már harminc éve figyelem, milyen csodálatosan drámai módon változik meg egy gyülekezet élete, amikor a Szent Szellem missziós gondolkodású, másokkal törődő kiscsoportokon keresztül kezd munkálkodni...
- T. Ray Rachels** **Hogyan tegyük világossá üzenetünket?** 11
Ha szeretnénk, hogy az emberek érdeklődést mutassanak gyülekezetünk iránt, számoljunk fel mindazokat az akadályokat, melyek elvonják figyelmüket gyülekezetünk igazi üzenetéről.
- Anthony D. Palma** **Csordultig Szent Szellemmel** 15
Csakugyan az újjászületéstől eltérő, azt követő megtapasztalás a Szent Szellembe való bemerítés? Vajon része lehet-e a hívőnek egy olyan átélésben a Szent Szellemmel, amely különbözik az újjászületés során tapasztaltaktól?
- Richard D. Dobbins** **Kreatív konfliktuskezelés a gyülekezetben – 1. rész** 22
A gyülekezetekben tapasztalt konfliktusok többsége sokkal inkább a változó időkkel magyarázható, mintsem a kreatív vezetők hiányával. A pásztorokra nehezedő terhek jelentősen megváltoztak ahhoz képest, amikor még általános elismerésnek örvendtek, s az emberek csak ritkán kérdőjelezték meg szavaikat.
- William P. Farley** **Daniel Rowland és a Nagy Ébredés** 25
Sokan az ébredések országaként gondolnak Walesre. A kis ország az 1740–42-es Nagy Ébredés idején ízlelte meg először Isten erejét. A munkában az alig ismert Daniel Rowland (1713–1790) játszott vezető szerepet. Rowland az volt a walesieknek, ami Jonathan Edwards az újangliaiaknak.

A SZERKESZTŐ ASZTALÁRÓL

Néhány éve egy evangélizációs kampányt szerveztünk. A Jézus által is alkalmazott módszert használtuk: párokban jártuk a várost, bekopogtunk házakhoz és hirdettük az evangéliumot. Működött.

Sok ellenérezésem volt, hiszen ez jehovista módszer, mi magyarok vagyunk, mindez idegen a kultúránktól és hasonlók. Mégis működött.

A házicsoport is ilyen. Idegenkedünk tőle, szokatlan a módszereiben, kényelmetlen az életvitelünkben, de működik. Mert bibliai.

Amikor a gyülekeztünkben elkezdjük a sejtcsoportrendszer szervezését, nem gondoltunk arra, hogy milyen sok befektetést kíván. Ugyanakkor az eredménye is sokoldalúbb az eredetileg gondoltnál. Mára ez lett a tanítások átbeszélgetésének, bizonyságok megosztásának, baráti kapcsolatok kialakításának, egymás terhei hordozásának, a tanácsadásnak az elsődleges közege.

Még akár szolgálóként is meg lehet húzódni egy közepes vagy kis gyülekezetben is anélkül, hogy a szívünk kitérüljön mások felé. Miközben Krisztust prédikáljuk, a gyakorlati életvitel messze elmarad az elméleteinktől. Gyakran észre sem vesszük. Nem lehet mindenki a barátom — de legyenek barátaim. Nem tudok mindenki felé szolgálni — de legyen, aki megoszthatja a terhét velem. És mindez ne hivatalból, pozícióból, kényszerből történjék, hanem barátságból és szeretetből.

A sejtcsoport ehhez nyújt megfelelő közeget. Nem csodaszere; építeni kell, dolgozni rajta; többször nekilendülni és mindig továbbjutni vele.

Mi elsősorban krisztusiak vagyunk, csak azután magyarok. Legyen ez érvényes közösségteremtésünkre és kapcsolatainkra is. Működni fog, mert bibliai.

D. Nagy József

az EPK Élet Fája Gyülekezetének
lelkipásztora

TÁRHÁZ

LE07HU2427

Negyedévente megjelenő teológiai magazin az EVANGÉLIUMI PÜNKÖSDI KÖZÖSSÉG
a LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL és az ASSEMBLIES OF GOD, USA gondozásában.

A Tárház az amerikai Assemblies of God pünkösdi felekezet által gondozott Enrichment Journal rövidített változata. Időszerű teológiai/bibliai témákat fejtegető cikkeivel a Tárház a magyar ajkú vezetők, lelkipásztorok, szolgálattelvők szükségleteit kívánja betölteni. A cikkeket és az illusztrációkat a Kiadó előzetes hozzájárulásával adjuk közre.

1143 Budapest, Gizella u. 37.

Szerkesztőbizottság: Pataky Albert (EPK); Bill L. Williams (LIFE Publishers képviselője); Rick Wislocky (Assemblies of God képviselője)

© 2007 Assemblies of God, USA

Magyar kiadás © Assemblies of God, Evangéliumi Pünkösdi Közösség • ISSN 1785-5462

Magyar szöveg: Gulyás Melinda, Makovei Róbert

Ha másképp nem jelöltük, a bibliai idézetek a Magyar Bibliatársulat protestáns bibliafordításából (1993) származnak.

SEJT VAGY NEM SEJT

David Lim

Valamennyien hallottunk már a sejtcsoporthoz épülő koreai meggyülekezetekről, mégis sokan vonakodunk sejtcsoportokat indítani a magunk gyülekezetében. Egyesek abban nem biztosak, hogy vajon ez-e a bibliai válasz a gyülekezetnövekedés kérdésére. Mások azt mondják, hogy mivel Pál a „test” analógiáját alkalmazta az egyházra, a gyülekezet növekedéséhez egyértelműen egészséges sejtekre van szükség. Az én álláspontom szerint a sejtcsoporthoz biblikus módszer, amely hozzájárulhat a gyülekezet növekedéséhez, ám a módszer önmagában véve nem tekintendő többnek pusztá eszköznél.

A Grace Assembly of God gyülekezet az elmúlt hét év során rohamosan növekedett, de sejtcsoporthoz nélkül nem lehettünk volna ilyen hatékonyak. A sejtcsoporthoz keresztül családi környezetben is kialakíthatunk szolgálatokat. Az emberek kis csoportokban beszélhetik át, hogyan lehet átültetni a vasárnapi igehirdetésben hallottakat a minden napokba, s így a gyülekezet könnyebben vezethető egy adott irányba.

A pásztori munkacsoport nem képes minden új látogatóval egyenként foglalkozni, inkább minden pásztor más-más csoportokra koncentrál, ahelyett hogy mindenkit meg akarna ismerni. A kicsoporthoz betöltik az emberek közösség iránti igényét, és segítenek a családi hangulat fenntartásában a vasárnapi istentisztelet szoros menetrendje mellett, hiszen ott nem sok idő jut a közösséggyakorlásra. Gyülekezeti tagjaink mintegy 50 százaléka valamelyik sejtcsoporthoz tagjának vallja magát, nem számítva a bibliaiskolai csoportokat és a különböző szolgáló csoportokat. (Egyesek olyan szoros kapcsolatba kerültek egymással, hogy családi nyaralásaikat is közösen szervezik.)

Sejtcsoportjainkat Agapé csoportoknak nevezzük. Az újonnan érkezők a sejtcsoportot a gyülekezeti vérkeringésbe való bekapcsolódás egyik módjának tekintik. A csoportok többsége földrajzi alapon szerveződik, vagyis összetétele attól függ, hogy ki hol lakik Szingapúron belül. Némelyik csoport az azonos érdeklődési körűeket vagy azonos szolgálatot végzőket tömöríti, mások a speciális nyelvi igények alapján alakultak, míg megint mások spontán módon, baráti közösségekből szerveződtek. Kutatások igazolják, hogy a szingapúri gyülekezetek többsége az erős vezetésnek, valamint a családtagok és munkatársak felé történő bizonyoságtételeknek köszönhetően jött létre. A sejtcsoportok kiváló eszközül szolgáltak a nagy gyülekezet tagjai közötti egység megteremtésében.

A SEJTCSOPORTOK GYAKORLATI HASZNA

Tapasztalataink szerint a sejtcsoportok a közösséggyakorlás, a szolgálat és az ajándékok (tanítás, vendégszeretet, evangélizáció és más kegyelmi ajándékok), a növekedés, valamint a gyülekezetvezetés szempontjából bizonyul hasznosnak. Gondold végig, hogy gyülekezed mennyire erős ezeken a területeken, s hogy a jelenlegi módszer vajon akkor is beválik-e majd, ha a gyülekezet tovább növekszik? Amennyiben „igen” a válasz ezekre a kérdésekre, jelenleg talán valóban nincs szükség sejtcsoportok kialakítására. Ám ha gyülekezed nem elég hatékony az említett területeken, mérd fel, hajlandó-e megfizetni a fejlődés árát.

Közösséggyakorlás. A Bibliából egyértelműen látszik, hogy igenis szükség van a kis csoportok keretében működő kapcsolatokra. Még Jézus tizenkét tanítványa is automatikusan három csoportra oszlott. A gyülekezetek házanként jöttek össze, ahol lehetőség nyílt a természetes interakcióra, és a keresztyén hitelvek gyakorlati alkalmazására. Pált folyamatosan olyanok vették körül, akik elfogadták, bátorították vagy vele együtt szolgáltak.

Az erős kapcsolatok nélkülözhetetlen feltételei az erős gyülekezetnek. A gyülekezet olyan hely kell, hogy legyen, ahol az egyes tagok egymással összekapcsolódnak, s részt kapnak egymás életében. Az emberek akkor érzik magukat megbecsülve, és akkor növekednek, ha gyógyító, működő szeretetkapcsolatokban élhetnek. Kis csoportokban a keresztyének számadással tartoznak egymás felé: szolgálnak egymás felé, törődnek társaikkal és tanítvánnyá tehetik a fiatalabb hívőket. Ha az újonnan érkezőket be tudjuk mutatni barátainknak, mindjárt új ismeretségeket köthetnek a gyülekezetben. A gyülekezet ily módon be tudja fogadni és gondozni tudja a fiatal hívőket.

A közösségben óriási erő rejlik. A keresztyének erőt meríthetnek az igaz koinóniából ahhoz, hogy problémáikkal szembenézzenek és Isten akaratába beálljanak. Ha a kis csoporton belül is szolgálnak feléjük, s ott igazi közösségben van részük, a pásztorra is kevésbé lesznek ráutalva.

Szolgalat és ajándékok. Nő a motiváció, a szolgálati területek pedig meggyökereznek, amikor az emberek másokkal törődnek. Egy néhány főből álló természetes közegben könnyebben működnek a Szent Szellem ajándékai.

Ha a pásztorok felkészítették a csoportvezetőket, hogy érzékenyek legyenek a Szent Szellem vezetése iránt, a vezetők a kis csoport tagjait is bátoríthatják ajándékaik működtetésére. Ajándékaik működése közben az egyes keresztyének fontosnak és felelősnek érezhetik magukat. Nem tehetnek alaptalan kijelentéseket, és nem adhatnak át légből kapott próféciaikat, amelyek sohasem teljeseznek be, hiszen ismerik a jelenlévőket, és rendszeresen találkoznak velük.

Az összefüggésnek helyet adó testvérek a vendégszeretet ajándékában gyakorolják magukat, mások pedig megtanulják, hogyan lehet kis csoportban tanítani és beszélgetést vezetni. A természetes interakció és a Szent Szellem ajándékaival való szolgálat remekül működik az ilyen környezetben, ahol ki-ki bátran lehet önmaga.

Vajon működnek-e már gyülekezetekben az evangélizáció ajándékai? Ha pásztor vagy, mennyire mondhatod el magadról, hogy szolgálatod Istenhez vonzza az embereket? A sejtcsoportoknak csak evangélizáló gyülekezetben belül lehet erőssége az evangélizáció. A gyülekezet sejtekre osztása önmagában még nem eredményez jó kapcsolatokat, jól vezethető közösséget vagy hatékony evangélizációt.

Növekedés. Az egyházszervezet az egyház növekedésének egyik legnagyobb akadálya. Az egyház felépítése gyakran nem teszi lehetővé, hogy a pásztorok leendő vezetőtársakért imádkozzanak, látást nyerjenek rájuk vonatkozóan, és tartalmas időket töltsenek velük, s ily módon kiképezzék őket és megosszák velük látásukat.

A sejtcsoportos felépítésnek köszönhetően vezető pásztorok módomban áll a gyülekezeti tagok lelkipozítása és a gyülekezet ügyeinek intézése helyett inkább a vezetésre összpontosítani, mert az egyes hívőkkel a saját sejtcsoportjukon belül foglalkoznak. Vannak gyülekezetek, ahol a laikusok elhanyagolva érzik magukat, mivel a pásztorok nem jut ideje minden tagra. Mennyire igaz gyülekezetben, hogy a vezető pásztor másokra is átruházhat vezető

szerepéből, s azok másokat is tanítvánnyá tehetnek?

Ha gyülekezet taglétszáma túllépi a 75 főt, a pásztor egyre nehezebben tudja egy-maga betölteni az összes elvégzendő szolgálatot. A gyülekezet csak olyan mértékben növekedhet, amennyire kihasználja a tagokban rejlő kegyelmi ajándékokat. Mindenképpen be kell állítani a szolgálatba más képzett vagy laikus vezetőket is, akik átvehetik a terhek egy részét. Számos gyülekezetben azért nem emelkedik száz fölé a látogatók száma, mert a gyülekezet felépítése nem enged meg ennél nagyobb növekedést. Ahhoz, hogy a gyülekezet növekedjen, a pásztorok egyre kompetensebbé kell válnia, más vezetőket is ki kell képeznie, a dicsőítő szolgálatnak meg kell erősödni, a prédikáció színvonalának javulnia kell, és a szervezeti felépítésnek afféle családi vállalkozás helyett hatékonyabb formát kell öltenie.

Vezetés. Mi a gyülekezeted küldetése? Ha pásztor vagy, mire kaptál elhívást Istentől? Azokban a gyülekezetekben, ahol hiányzik Istentől kapott, környezetre vonatkozó látás, csak halott sejtek lesznek. Számos gyülekezetnek csupán általános látása van, miszerint mindenkit el kell érni az evangéliummal. Az emberek úgy gondolják, hűségesek Istenzhez, és reménykednek benne, hogy mindenki eljön majd meghallgatni Igéjét.

Vonuljon el vezetőtársaiddal, és keressétek Istent! Kérjétek ki a véleményét, mielőtt folytatnátok programjaitokat. A sejtcsoporthoz tartozó szolgálat nem csupán egy új módszer, amely majd talán beválik, hanem olyan eszköz, amelynek szervesen illeszkednie kell a gyülekezet átfogó látásába. Ne hozzunk létre sejtcsoporthoz öncélúan. Pontos tudnunk kell, miért is döntünk a sejtcsoporthoz mellett. Ha vezető pásztor vagy, gondold át, hajlandó-e időt és energiát fektetni abba, hogy a sejtcsoporthoz tartozó gyülekezet szerves részévé váljanak. Amennyiben nem így történik, a sejtcsoporthoz tartozó nem lehetnek hatékonyak.

Ha már eldöntötted, hogy elindítod gyülekezetedben a sejtcsoporthoz tartozó szolgálatot, azt is

el kell döntened, hogy a sejtcsoporthoz tartozó elsősorban a közösséggyakorlás vagy a bibliatanulmányozás célját, esetleg a gyülekezet egy bizonyos irányba történő vezetését fogják-e szolgálni. A sejtcsoporthoz tartozó szolgálat hatékony működtetése befektetést és elkötelezettséget igényel.

A gyülekezetnek értékelnie kell, amit a sejtcsoporthoz tartozó elérnek. Egyes pásztorok abban látják a sejtcsoporthoz tartozó hasznát, hogy segítenek az új keresztyének tanítvánnyá tételében, vagy terápiás csoportként szolgálhatnak korábbi szenvedélybeteget, elváltak és hasonló helyzetben lévőkhöz számára. A Grace Assembly of God gyülekezet sejtcsoporthoz tartozó összejövetelein a vasárnapi igehirdetés elmélyítésére kerül sor, és a gyülekezet így vezeti a tagokat Isten igazságainak gyakorlati alkalmazása felé.

Mibe kerül mindez? Fontos, hogy kész legyél megfizetni a sejtcsoporthoz tartozó szolgálat árát. A sejtcsoporthoz tartozó működtetéséhez elkötelezettségre és kitartásra van szükség, hiszen a sejtcsoporthoz tartozó összejövetel még egy estét is lefoglalja az amúgy is igen elfoglalt gyülekezeti tagoknak.

Ha a sejtcsoporthoz tartozó mellett döntünk, azonnal érzékelni fogjuk, hogy feszültség támad a családcentrikus programok és a kicsoporthoz tartozó szolgálat között. Ezért vélekednek úgy sokhelyütt, hogy egy gyülekezet nem lehet egyszerre programorientált és sejtcsoporthoz tartozó közösség. Mi ennek ellenére, a gyülekezet összetettségéből kifolyólag, mindkét összejöveteli formát fenntartjuk.

Hogy hol lelhetünk alkalmas vezetőkre és munkatársakra? Nálunk a szolgálatokban résztvevő és egyszerű gyülekezetlátogató testvérek aránya jelenleg 1 a 3-hoz. Nagyon odafigyelünk rá, hogy ne akarjunk minden új ötletet megvalósítani, nehogy túlterheljük az embereket. Csak azokat a programokat szervezzük meg, amelyeket fontosnak és hatékonyak találunk. Meggyőződésünk, hogy a gyülekezetünkben szükség van a sejtcsoporthoz tartozó, és hajlandóak vagyunk megfizetni e fontos szolgálat árát.

ÖSSZEGZÉSÜL

Akár leteszed voksodat a sejtcsoporthoz tartozó mellett, akár nem, őszinte kapcsolatokra, élő dicsőítésre és a Szent Szellem működésére mindenképpen szükség lesz gyülekezetedben, melynek úgy kell átalakulnia, hogy megnyerhesse az embereket Krisztusnak. A hozzáértéssel működtetett sejtcsoporthoz tartozó hálózat remekül illeszkedik a bibliai Gyülekezet képéhez, és nagyszerű eszközzel szolgálhat a cikkben tárgyalt bibliai szükségletek betöltéséhez. A sejtcsoporthoz tartozó képessé tehetik a gyülekezetet a jövővel való bátor szembenézésre. Az igazán fontos kérdések tehát így hangoznak: Mennyire tudja betölteni gyülekezeted a bibliai célokat? A jelenlegi szervezeti felépítés alkalmasnak látszik-e arra, hogy a gyülekezet megvalósíthassa látását? Amennyiben nem, mit teszel a cél érdekében?

David Lim a szingapúri Grace Assembly of God gyülekezet vezető pásztora.

Tanítás nyilvánosan és házanként

házaiként

Az emberek újra meg újra felteszik nekem a kérdést, hogy mivel magyarázom gyülekezetünk eredményességét és növekedését.

A válaszom a következő: Krisztust prédikáljuk; hiszünk benne, hogy a Biblia Isten ihletett Beszéde; valamint már évekkel azelőtt elindítottuk a házicsoportos rendszert, hogy az ismertté és elterjedté vált volna.

A KORAI EGYHÁZMODELL

A Cselekedetek könyvében megtaláljuk a Gyülekezet bibliai modelljét: „Tanítottam [...] nyilvánosan és házanként” (Cselekedetek 20:20; vö. 2:45; 5:42).

A korai Gyülekezet tagjai a templomba is eljártak, hogy dicsérjék Istent és meghallgassák az Igét, de házanként is összejöttek, ahol megoszthatták az evangéliumot és közösséget gyakorolhattak egymással. Voltaképpen ma is erről szólnak a házicsoportok.

A korabeli Gyülekezetben a nagyobb és a kisebb csoportban folytatott tevékenységnek egyaránt megvolt a helye. Egy nagy, növekvő gyülekezetben az emberek csak a házicsoportok keretében alakíthatnak ki egymással olyan kapcsolatokat, melyek őket a Krisztusban való növekedésben segíthetik. Ne feledjük azonban, hogy a házicsoportok csupán egy részét képezik a gyülekezeti közösségnek, és nem helyettesíthetik a közös istentiszteletet. Mindazonáltal a házicsoport az a hely, ahol a hívők feltehetik kérdéseiket, kellemes, barátságos környezetben tanulmányozhatják a Bibliát, és segíthetik egymást Isten Igéjének gyakorlatba való átültetésében. Az Igazság akkor nyeri el valódi tartalmát, amikor a keresztyének Isten Beszédének közös kutatása során a Szent Szellem ereje által felfedezik, mit is jelent az a személyes életükre nézve. Ily módon a gyülekezet nem csupán vasárnaponként lehet aktív és működő, hanem a hét minden napján.

Tapasztalataink szerint a házicsoportba járók könnyebben alkotnak közösséget gyülekezeti testvéreikkel, különösen, ha a bibliai tanítást barátaik, ismerőseik körében hallják. A hangsúly a Krisztusi alapelvek mindennapos, gyakorlati alkalmazásán van. A házicsoportok tagjai megosztják egymással gondolataikat és problémáikat, imádkoznak egymásért és kölcsönösen támogatják egymást. „Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét” — inti a galatákat Pál apostol (Galata 6:2). A bizalom és a barátság kiépülésével az emberek lassan

feltárják egymás előtt valódi érzéseiket. Ha ez megtörtént, a többiek könnyebben tudják majd hordozni terheiket. A házicsoportokba járók támogatásban és bátorításban részesülnek, minek köszönhetően szívük megerősödik, életük megváltozik, s ez segíti Krisztusban való folyamatos növekedésüket.

A TENGERÉSZEK

Az 1950-es években Eugene Nelson, gyülekezetünk alapító pásztorja csoportot indított házaspárok számára „Tengerészek” elnevezéssel. Hogy hajós kifejezéssel éljünk, mintegy 12 házaspár „szállt fedélzetre”, s hajóik minden hónapban egy másik család otthonában „kötöttek ki”. Mindegyik hajón volt egy támogató házaspár és egy évenként újonnan választott „hajóskapitány”. A többi házaspár más-más vezetői pozíciót töltött be a hajókon. A hajók együttesen hajóflottát alkottak, ahol tisztviselőket választottak a flotta irányítására. Kinek-kinek szinte a családjárá vált saját hajójának legénysége. Tengerész flottánk legöregebb hajója idén ünnepelte „vízre bocsátásának” 43. évfordulóját. Ahogy a házaspárok jönnek-mennek, új párok töltik be a megüresedett helyeket, és minden évben legalább egy új hajó indul el egy új támogató segítségével. Gyülekezeti flottánkban jelenleg 34 hajó teljesít aktív szolgálatot. Valamennyi hajónak Krisztus a kormányosa, és mindegyik rakományt szállít — kivétel nélkül elkötelezték magukat gyülekezetünk szolgálata mellett.

TERÜLETI SZÖVETSÉGES CSOPORTOK

A Területi csoportok (Parish Life) 1980-ban indultak a gyülekezetünkben, amikor Nelson pásztor ismét felismerte, hogy növekvő gyülekezete tagjainak nagy szüksége van személyes kapcsolataik megőrzésére. Körzetekre osztotta Sacramento területét; mindegyiknek 15 tagja (családja) volt. Az egyes területi csoportok kéthavonta házi összejövetelekre invitálták az oda tartozó gyülekezeti tagokat felkészített területi csoportvezetők vezénylete alatt.

A Területi csoportok programjának elindulásával az emberek Krisztusba vetett hitük és gyülekezeti tagságuk mellett lakóhelyük alapján kapcsolódtak egymáshoz. Az volt a célkitűzés, hogy a hívek korra és családi állapotra való tekintet nélkül lehetőleg lakóhelyüktől gyalogos távolságra eső magánházaiknál jöjjenek össze. A bibliai parancs mellett, miszerint először a magunk „Jeruzsálemét” kell elérni (Cselekedetek 1:8), az 1980-as évek energiaválsága is a területi egységek mellett szólt.

1992-ben a program a Területi szövetséges csoportok (Parish Covenant Groups) nevet kapta, és immár nagyobb hangsúly került az egyes csoportokon belüli szövetségi szellem kialakítására. Különös figyelmet szenteltünk annak, hogy a valamilyen téren rokon vonásokat mutató személyekből evangélizációs csoportokat szervezzünk. Elhatároztuk továbbá, hogy megváltoztatjuk a stratégiánkat, és ezentúl nem földrajzi területekre alapozva indítunk csoportokat, hanem a különböző, speciális szükséggel, igényekkel rendelkező csoportok, így például az elváltak, a fiatal felnőttek, a nyugdíjasok vagy a szenvedélybetegek részére hozunk létre csoportokat. Hogy milyen eredménnyel jártunk? A csoportokat látogatók megdöbbenő hitbeli növekedésről tettek tanúságot. Ráadásul bebizonyosodott, hogy az emberek utazni is készek, csak hogy olyan csoportba járhassanak, ahol választ kapnak speciális szükségükben.

A GYÜLEKEZETI PROGRAMOK FEJLŐDÉSE

Jelenlegi gyülekezeti programjaink megértéséhez érdemes visszatekinteni, hogyan is jutottunk idáig. Az amerikai gyülekezetek 1970 óta legalább hat fontos gyülekezeti programcsaládon haladtak keresztül.

1. Koinónia. A 70-es évek elején a „koinónia” szó szinte valamennyi gyülekezetben gyakran elhangzott. Az emberek összejöttek, pengő gitárzenére énekeltek és jól érezték magukat. Számos gyülekezetben elindult a Serendipity House (kiscsoportos keresztyén közösség).

2. Személyes evangélizáció. Később a gyülekezetek áthelyezték a hangsúlyt a személyes evangélizációra. Bill Bright járt az élen „Here’s Life America” (Itt az Élet, Amerika!) és „I Found It” (Én megtaláltam!) című kampányaival. A gyülekezetek bizonyágtévő hadjáratokat indítottak, és magukévá tették az ún. „Evangelism Explosion” (Kirobbanó Evangélizáció) módszereit, valamint a „négy szellemi törvényt”.

3. Buszos szolgálat. Ezt követően a gyülekezetek nagy erővel vetették bele magukat a gyermekek gyülekezetbe buszoztatásának szolgálatába. Minél több busszal rendelkezett egy gyülekezet, annál bizonyosabbnak látszott, hogy komolyan veszi a Nagy Misszióparancsot.

4. Igehirdetés. A buszos szolgálatot követően az igehirdetés kapott központi szerepet a gyülekezetekben. A laikusok csüngtek a nagy rádiós és televíziós evangélisták szavain. Elvárták, hogy helyi pásztoruk legalább olyan jól prédikáljon, mint akit a hét folyamán az éteren keresztül hallottak. Ez országsszerte arra kényszerítette a pásztorokat, hogy minél jobb igehirdetővé váljanak.

5. Kiscsoportok. A következő szakaszban a kiscsoportokon volt a hangsúly. A koreai pásztorok gigantikus gyülekezeteket építettek fel a kiscsoportos modell segítségével. A kiscsoportos (vagy házicssoportos) szolgálat a gyülekezet egyik alapvető elemévé vált. Az emberek házanként találkoztak, hogy egymás segítségével a gyakorlatba is átültessék Isten Igéjét.

6. Emberbarát gyülekezetek. Jelenleg az „emberbarát” szakaszban

A HÁZICSOPORTOK NÉGY CÉLJA

A HÁZICSOPORTOS SZOLGÁLATNAK NÉGY FŐ CÉLJA VAN.

KÖZÖSSÉG

„Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt.” (Cselekedetek 2:44) Egy keresztyén házicsoportban olyan kapcsolatok szövődhetnek, amelyek ellenállnak a különböző válságok vagy véleménykülönbségek okozta viharoknak.

A közösség a következőket foglalja magában:

Valahová tartozás. Fontos vagyok, és mindenki tudja a nevemet.

Őszinteség. Bátran feltárukozhatok, és legmélyebb szükségemet is megoszthatom a csoport tagjaival.

Bizalom. Tudom, hogy nem ítélnék el, és bizalmasan kezelik mindazt, amit elmondok.

Elszámoltathatóság. Törődnek velem, szeretnek, s ha kell, szembeítenek is.

Felelősségérzet. Tudom, hogy szükség van rám, mert én tölthetem be mások szükségét.

DICSŐÍTÉS

„Dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép” (Csel. 2:47). Aki

csak tanulmányozza Isten Igéjét, de nem válaszol rá dicsérettel, az unalmas tankönyvként kezeli a Bibliát. Azért is fontosnak tartjuk a házicsoportok rendszeres látogatását, mert a közös dicsőítés segít a híveknek a helyes személet megőrzésében és Isten jelenlétének megtapasztalásában.

TANULÁS

„Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban” (Cselekedetek 2:42). Isten tanítókat adott az egyháznak, és alkalmassá tette a Gyülekezetet Igéjének megértésére és hatékony közvetítésére. A tanítók segíthetnek a házicsoportokban a keresztyéneknek az Isten szerinti alapelvek mindennapok során történő alkalmazásában.

MISSZIÓ

„Dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.” (Cselekedetek 2:47) Isten azt tervezte a házicsoportok látogatói számára, hogy legyenek ha-

tással környezetükre, munkatársaikra, családtagjaikra, sőt akár még egy másik kontinensen élő embercsoportra is. Ez sokak számára talán merészen hangzik, pedig éppen ez történt Jézus tizenkét fős „házicsoportjával” is.

A különböző házicsoportok különböző területekre helyezhetik a hangsúlyt. Egy szolgálócsoport például nyilvánvalóan több időt fog szentelni a misszióra, míg a bibliatanulmányozó csoportokban a tanulás kerül előtérbe, a házaspárokból álló csoportokban pedig a közösséggyakorlás. Mégis, a keresztyén házicsoportok akkor működhetnek leghatékonyabban, ha valamilyen mértékben mind a négy tevékenységet beépítik összejöveteleikbe.

Feldolgozás David Weidlich: Small Group Leaders Manual (Házicsoport-vezetők kézikönyve) című könyve alapján.
David Weidlich a Fair Oaks Presbiteriánus Gyülekezet Felnőtt Szolgálatokért felelős segédpásztora (Fair Oaks, Kalifornia, USA)

járunk. A kóruséneklés és száraz bibliamagyarázat tradíciójával szemben elvárásként jelent meg az egyházban a dicsőítés, a zene, a színjátékos és a Biblia gyakorlati alkalmazásának hirdetése.

MELYIK A LEGJOBB GYÜLEKEZETI PROGRAM?

Számos gyülekezettel és pásztorral az a probléma, hogy soha nem akarnak váltani. Nem hajlandók meghallani és kipróbálni új ötleteket, mert mindig „amúgy csinálták”. Még ma is buszokat akarnak megtölteni gyerekekkel, holott az „útvonalak” megváltoztak.

Ez azt jelentené, hogy tegyük, amit mindenki más is tesz? Nem. A gyülekezeteknek ki kell értékelniük saját helyzetüket, és hogy esetükben milyen szolgálat bizonyulhat a leghatékonyabbnak, majd meg kell mérniük az adott módszert a Szentírás mérlegén. A Gyülekezeteken végigjáró minden módszernek és programnak voltak értékei.

Gyülekezetünk nemrégiben a Western Seminary teológiával együttműködésben ingyenes előadást rendezett „Az egészséges család” címmel. Azokat, akik eljöttek, meghívtuk, Robert McGee: Search for Significance (Keresd a jelentőséget) című könyvének kicsoportos keretek

között, 13 héten keresztül tartó tanulmányozására. Az előadáson megjelentek több mint a fele csatlakozott a 15 tanulmányozó csoport valamelyikéhez.

A fájdalommal küszködő emberek — hívő keresztyének és nem hívők egyaránt — a gyülekezetekhez fordulnak problémáik megoldása és sebeik gyógyulása reményében. Gyülekezetünkben a házicsoportos szolgálatnak köszönhetően szorosabbra fonódtak az emberi kapcsolatok.

Dr. G. Henry Wells

a Fair Oaks Presbiteriánus Gyülekezet pásztora (Fair Oaks, Kalifornia, USA)

Dale Galloway **Hogyan váltsunk kiscsoportrendszerre?**

A Christianity Today c. folyóirat „A kiscsoportok nagy térhódításáról” ír, míg Robert Wuthnow szociológus „csendes forradalomnak” nevezi ugyanezt a jelenséget, amely Amerika-szerte terjedőben van. Az egyházi megújulás szakértői az általuk tanulmányozott ébredések és megújult gyülekezetek többségénél a kiscsoportrendszer valamilyen formájára hívják fel a figyelmet.

Napjaink kiscsoportos mozgalma bizonyára az olvasó környezetében is számos gyülekezetre hatást gyakorolt. A régebbi és az új, nagyobb és kisebb gyülekezetekben egyaránt találunk élő kiscsoportokat. A kiscsoportok terjedése és széles körben kifejtett hatása számos fórumon — a Gallup közvélemény-kutatásoktól kezdve egészen a keresztyén könyvesboltok eladási statisztikáig — tetten érhető.

Jómagam már harminc éve figyelem, milyen csodálatosan drámai módon változik meg egy gyülekezet élete, amikor a Szent Szellem missziós gondolkodású, másokkal törődő kiscsoportokon keresztül kezd munkálkodni. Tanúja lehettem például, amikor a New Hope Community Church gyülekezet mintegy ötszáz képzett laikus pásztora több mint öt-ezer embert lelkigondozott folyamatosan és igen hatékonyan, s így el tudták érni Jézus Krisztus számára az Oregon állambeli Portland városát.

Az újszövetségi közösségforma több különböző formában éledt újjá — a Serendipity csoportoktól kezdve a Promise Keepers kampányokat követően spontán módon szerveződő utógondozó csoportokig. Nem számít, ki mit is ért pontosan „társadalmi rokonsági egységek” alatt — hogy C. Peter Wagner szavaival éljünk —, hanem az a kérdés, vajon gyülekezeted évezi-e már e csoportok áldásait. Tudod-e, hogy miként kapcsolódhatna be gyülekezeted még inkább Isten munkájába? Részben van-e gyülekezetednek is abban a pozitív átalakulásban, melyet a Krisztus Testében egyre terjedő új rendszer idéz elő?

A kiscsoportos szolgálat nem választási lehetőség, ha azt szeretnék, hogy gyülekezetük tagjai megkapják a szükséges törődést, táplálékot és szolgálati felkészítést. Aki végigviszi gyülekezetében az alább felsorolt

változtatásokat, csodálattal fog megállni Isten munkája előtt. Lássunk most 14 kipróbált alapelvet, melyek karizmatikus és pünkösdi gyülekezetek százaiban bizonyultak — gyakran hihetetlenül — sikeresnek.

1. OSSZUK MEG LÁTÁSUNKAT A KULCSVEZETŐKKEL!

Gondoljuk végig, miért szeretnénk, hogy gyülekezetünkben erős kiscsoportrendszer működjön. Mit várunk és remélünk Istentől? A gyülekezet és a környezetünk mely szükségéire adhat megoldást, ha 6-10 fő csoportokban rendszeresen találkozunk?

Hogy miként adhatjuk át a kiscsoportokra vonatkozó látásunkat? Úgy, ha időt töltünk vezetőtársaink körében. A szószéken elmondott történeteken, az általunk idézett könyveken, a számukra ajánlott szemináriumokon, a vezetői összejövetelekre választott témákon és a személyes beszélgetéseken keresztül avassuk be őket álmainkba.

Ha megosztjuk látásunkat vezetőtársainkkal, a gyülekezet legnagyobb befolyással rendelkező tagjai egy hullámhosszra kerülnek velünk. Lassan-lassan „szövetségeseinkké lesznek a tervezett változás keresztvitelében” — fogalmazta meg Lyle Schaller gyülekezeti tanácsadó.

2. TARTSUK TISZTELETBEN GYÜLEKEZETÜNK TÖRTÉNELMÉT ÉS HAGYOMÁNYAIT!

Járjunk utána, milyen szerepet játszottak a kiscsoportok az adott gyülekezet létrejöttében. Talán azt fogjuk látni, hogy eleink kis kunyhókban tartottak imaalkalmakat vagy más jellegű kiscsoportos összejöveteleket, s e csoportok annak idején fontos szerepet játszottak. Ebben az esetben hangsúlyozzuk ki az „akkor” és a „most” közti párhuzamot. A jövőbe a múlton keresztül vezet az út. Érdemes megfigyelni a fák növekedését. A fa évgyűrűi azt mutatják, hogy az új növekedés mindig a külső kéreg közelében történik. Ezt az alapelvet akkor értettem meg, amikor egy kissé tradicionális kansasi gyülekezetet vezettem. Kezdetben nem tudtam érdeklődést ébreszteni az emberekben a kiscsoportok iránt, mert az általuk ismert rendszerben a hét közepén imaórát volt szokás tartani. Ezért hát a városba mentem, és ott indítottam evangélizációs bibliatanulmányozó alkalmat üzletemberek számára. Egy maroknyi csapat hitre jutott közülük, és néhányan elkezdtek a gyülekezetünkbe járni. A gyülekezetvezetők következő generációja ezekből az új hívőkből került ki. Kapcsolati hálóikon keresztül új ajtók nyíltak a növekedésre — új csoportok alakultak a nők, a házaspárok, az egy lakóhelyen élők és más, speciális szükségekkel bíró vagy az élet egy bizonyos szakaszában járó emberek számára. Eközben a gyülekezet régi tagjaihoz „nem nyúltam”, a helyükön hagytam őket, és a növekedést inkább köréjük szerveztem, hasonlóan a fa évgyűrűihez. Ha új embereket akarunk behozni a gyülekezetbe, kövessük a fa növekedésének mintáját: kezdjük a széleken. A gyülekezet periferiáján elhelyezkedő emberek általában amúgy sem kapcsolódnak senkihez. Ha először őket próbáljuk meg bevonni a kiscsoportokba, nem kell felborítanunk a dolgok jelenlegi menetét, inkább csak új elemet adunk a régi rendszerhez.

3. VEGYÜK SZÁMBA A MEGLÉVŐ CSOPORTOKAT, FORRÁSOKAT ÉS LEHETŐSÉGEKET!

Van a gyülekezetünkben néhány nő, aki hetente összejön imádkozni? Vagy talán egy csapat ifjúsági munkás szervez rendszeres összejöveteleket, ahol közösen tervezhetik a jövőt? Esetleg működik egy olyan kör, melynek tagjai már régóta odafigyelnek egymásra? Vagy tudunk egy házi bibliatanulmányozó csoportról? Próbáljuk meg továbbfejleszteni ezeket a csoportokat, vagy új csoportokat indítani belőlük. Ügyeljünk rá, hogy az új csoport csak akkor induljon el, ha van már egy felkészült vezető. Sok hívőnek talán nem erőssége a tanítás, a szervezés azonban annál inkább.

Képezzünk ki vezetőket, akik azután a különböző szolgálatokat kiépíthetik. Ne rendezkedjünk be tantermi oktatásra, ahol az információátadás játszik főszerepet. A kiscsoportok akkor lehetnek igazán hatékonyak, ha a középpontban a kapcsolatok állnak.

4. OTT KEZDD EL, Ahol A GYÜLEKEZETED TAGJAI ÉPPEN TARTANAK!

Az emberek közös okokból, érdeklődésből vagy szükségéikből kifolyólag találkoznak kis csoportokban. A sikeres pásztor tudja, hogyan lehet megtalálni és megerősíteni ezeket a kapcsolódási pontokat.

Nemrégiben beszéltem egy lekipásztorral, aki igen jól ismerte gyülekezete tagjait, ezért megfelelő csoportokat tudott indítani a számukra. A fiataloknak olyan csoportokra volt szükségük, ahol megoszthatták egymással érzéseiket, gondolataikat, míg az idősebbek tartottak ettől. A pásztor türelmesen kézen fogta a gyülekezeti özvegyeket és egyszerűen ennyit mondott nekik: „Menj, keress magadnak egy barátot!” Most, hogy az özvegyek szoros kapcsolatot alakítottak ki egymással, összejövetelük a hét egyik legfontosabb eseményévé vált.

5. TERVEZZÜK MEG, HOVÁ SZERETNÉNK ELJUTTATNI A KISCSOPORTOKAT ÖT ÉVEN BELÜL!

A gyülekezeti tagok hány százaléka legyen tagja valamelyik csoportnak öt év múlva? Évente hány új érdeklődő csatlakozzon a kiscsoportokhoz? Hány vezetőre és hány vezetőjelöltre lesz szükségünk hat hónap múlva? Milyen hatást szeretnénk gyakorolni a gyülekezeten kívül állókra?

Imádságos lelkülettel igyekezzünk olyan célokat kitűzni, melyek csak Isten nyilvánvaló közbeavatkozásával, hitünk növekedésével valósulhatnak meg.

6. OSSZUK FEL NAGYSZABÁSÚ TERVÜNKET APRÓ, MEGVALÓSÍTHATÓ LÉPÉSEKRE!

Minél világosabban látjuk, hogyan juthatunk el a jelenlegi helyzetből a célig, annál biztosabban fogjuk vezetni az embereket.

A New Hope Community Church gyülekezetben folyamatosan beszéltünk arról, hogy meg fogjuk nyerni Krisztusnak Portland több ezer, gyülekezetbe nem járó lakosát. Látásunk lelkesítő volt ugyan, de nem elég konkrét ahhoz, hogy az emberek azt mondassák: „Ezt meg tudom csinálni!” Megdöbbenő, milyen sokat érhet el egy gyülekezet több apró, kivitelezhető lépésen keresztül.

7. ÍRJUK LE, MIT FOGUNK TENNI A KÖVETKEZŐ HÁROM HÓNAPBAN!

Fogalmazzunk konkrétan. Milyen lépéseket tehetnénk annak érdekében, hogy gyülekezetünk a kiscsoportos rendszer kialakítása terén eljusson a következő lépcsőfokra?

Próbáljuk meg a következőket:

- Prédikáljunk az Újszövetség „egymásparancsolatairól”.
- A vezetők számára szervezzünk bibliatanulmányozást a keresztyén közösség témájában.
- Vigyük el a legbefolyásosabb tagokat

egy kiscsoportokról szóló konferenciára.

- Jelentessük meg a gyülekezeti újságban olyan emberek bizonyosságtételeit, akiket egy kiscsoporton keresztül érintett meg Isten.

8. A NÖVEKEDÉS NE JELENTSEN FENYEGETÉST!

Ne akarjunk semmit megszüntetni, hanem ajánljunk inkább új alternatívákat a meglévők mellé .

Egy kaliforniai pásztor az általam szervezett „20/20 Vision” szemináriumról hazatérve elhatározta, hogy „szeretet-csoportokat” indít a gyülekezetében, ugyanakkor továbbra is támogatta a már működő zártkörű bibliatanulmányozó csoportokat. Felajánlotta a bibliatanulmányozó csoportok tagjait, hogy ezentúl járjanak valamelyik „szeretet-csoportba”, s az emberek fele elfogadta a meghívást. A többiek úgy döntöttek, hogy inkább maradnak. A pásztor úgy gondolta, hogy több évbe telik, mire teljesen megszűnik a régi, zártkörű rendszer. Későbbi elmondása alapján a folyamat végül is három év alatt zajlott le.

9. INDÍTSUNK EL EGY VAGY TÖBB MINTACSOPORTOT!

Ez az alapelv talán a gyülekezetátalakítás 14 alapelvének legfontosabbika. Több száz különböző taglétszámú gyülekezetben segítettem beindítani a kiscsoportos rendszert mintacsoport létrehozásával, s a tapasztalatok alapján száz gyülekezeti tagonként egy mintacsoport létrehozását javaslom. 4-5 hónappal később a mintacsoport(ok) tagjai második generációs csoportokat indíthatnak. Kívülállókat csak azután invitáljunk az alkalmakra, ha elértük a második generációs szintet.

Egy húszfős kanadai gyülekezet lekipásztorában felmerült a kérdés, hogy vajon indíthat-e ő is kiscsoportokat. Azt javasoltam, hogy két csoportot indítson el ő maga, és közben lásson hozzá csoportvezetők képzéséhez. Tizenöt hónap elteltével arról számolt be, hogy gyülekezetében hat kiscsoport működik, és a taglétszám mintegy hatvan főre nőtt.

10. TÖREKEDJÜNK LASSÚ, FOKOZATOS ÁTALAKÍTÁSRA.

Hallottam egy alaszakai pásztorról, aki szolgálata első hónapjaiban merészen átvitette a zongorát az orgona mellé. A tagok kifogásolták, hogy Moses nagypapa, aki a jelek szerint minden egyes gyülekezeti taggal valamilyen fokú rokoni kapcsolatban állt, így nem látja a zongorán elhelyezett díszablát [M I] Kérték a pásztor, hogy vitesse vissza a hangszer a korábbi helyére, de az nem volt rá hajlandó. Komoly feszültség támadt a gyülekezetben, s a pásztor végül kénytelen volt odébbállni.

Öt évvel később esküvői szolgálatra kérték fel ugyanabban a gyülekezetben, és meglepődve látta, hogy a zongora az orgona mellett áll.

— Hogy sikerült rávenned erre az embereket? — kérdezte az akkori pásztor.

— Sehogy — válaszolta a pásztor. — Öt éven át minden héten arrébb toltam néhány centivel...

Ez a vezető pontosan tudta, hogyan kell keresztülvinni a változásokat. Próbáljuk meg kihozni mindazt, amit tudunk, ott, ahol vagyunk, abból, amink van!

11. LEGYEN RUGALMAS

A KISCSOPORTOS RENDSZER!

Az amerikai, valamint a keleti és afrikai országokban működő gyülekezetek ezen a ponton mutatják a leglényegesebb különbséget. Sokkal több csoportunk lesz, ha megengedjük és támogatjuk a sokszínűséget a csoportok jellege, az összejövetelek időpontja és helyszíne vagy akár gyermekmegőrzési szolgálat biztosítása terén.

12. SZERETETTEL VEGYÜK RÁ AZ EMBEREKET A KISCSOPORTOK LÁTOGATÁSÁRA!

Az egyik kedvenc történetem egy mozgássérült fiúról szól, aki felborított egy cipős állványt az egyik áruházban. A boltvezető kiabálni kezdett vele és követelte, hogy rakjon rendet maga után. A fiú nem mozdult. Ekkor a nővére leereszkedett a padlóra és hozzálátott a pakolásához. Nem sokkal később a fiú is csatlakozott hozzá. Amikor az utolsó cipő is a helyére került, a lány e szavakkal fordult a boltvezetőhöz:

— Uram, szeretettel rávehette volna!

Hasonlóképpen, mi se utasítgassuk az embereket, és ne osszuk be őket különböző csoportokba, hanem segítsünk nekik a bekapcsolódásban. Javasoljuk, hogy nézzenek meg egy csoportos összejövetelt, és mutassunk mi magunk is örömet afelett, hogy egy csoport tagjai lehetünk.

13. ALAKÍTSUNK KI A KISCSOPORTRENDSZER IRÁNT ELKÖTELEZETT VEZETŐSÉGET!

Tűzzük ki célul, hogy a pásztori munkacsoport valamennyi tagja számára váljon fontossá a gyülekezeti vezetés megerősítése. Lassan, fokozatosan igyekezzünk olyan vezetőséget kiépíteni, melynek tagjai kiscsoportokon keresztül fejtik ki szolgálatukat.

A New Hope Community Church gyülekezetben 1984-ben 50 csoport működött. Ekkor azonban majdnem elkövettem egy nagy hibát. Pásztort kezdtem keresni a csoportjaink élére, mintha azokat is szolgálatnak kellene tekinteni, s a munka élére egy vezetőt állítani. Végül azonban minden munkatársamat megtanítottam a csoportvezetésre, minek köszönhetően az egymással való törődés és az evangélizáció egyre inkább megerősödött a gyülekezetünkben.

14. ADJUNK ELSŐBBSÉGET AZ IMÁNAK ÉS A SZENT SZELLEM SZEMÉLYÉNEK!

Ralph Neighbour szerint a világ húsz legnagyobb gyülekezetéből 19-ben kiscsoportos rendszer működik (akár házanként jönnek össze a testvérek, akár bibliaiskola keretében), ahol nagy hangsúlyt fektetnek az imádságra és a Szent Szellemre.

A koreai gyülekezet nem a véletlennek köszönheti sikerét, hanem sokkal inkább a jó szervezeti felépítésnek, melyre jellemző a Szent Szelemtől való szándékos függeni akarás és az ima előtérbe helyezése.

ÖSSZEFOGLALÁS

E. Stanley Jones misszionáriustól hallottam a következő mondatot: „A kiscsoportban mindenki tanítónak válik, és mindenkit tanítanak.” Hadd merjem kijelenteni, hogy napjainkban a csoportok egészsége még inkább függ egy másik elvtől, amely így hangzik: a kiscsoportban mindenki törődik másokkal, és mindenkiel törődnek mások!

Még a kisebb gyülekezetekben is hasznos lehet több csoportot indítani, hogy a tagok érezzék: nem csupán a gyülekezethez, hanem egy kisebb csoporthoz is tartoznak. A nagyobb gyülekezetekben a kiscsoportrendszer bevezetése nagymértékben javíthatja az emberekkel való törődés színvonalát.

A kiscsoportok minden gyülekezetnek segíthetnek kitörni az időbeli és térbeli korlátok közül. Vajon van-e olyan időpont, amikor mindenki ráér? Természetesen nincs. A kiscsoportok segítségével azonban a gyülekezet kiterjedtebb szolgálatot végezhet, valamint előrébb léphet az evangélizáció és a hívek tanítvánnyá tétele terén is.

A hívek egyetemes papsága a kiscsoportokban válik leginkább valósággá.

Dr. Dale Galloway

az Asbury Teológiai Szeminárium biblikus igehirdetéssel és gyülekezetvezetéssel foglalkozó nemzetközi intézetének (Beeson

International Centre for Biblical Preaching and Church Leadership) dékánja (Wilmore, Kentucky, USA)

Ha szeretnénk, hogy az emberek érdeklődést mutassanak gyülekezetünk iránt, számoljuk fel mindazokat az akadályokat, melyek elvonják figyelmüket gyülekezetünk igazi üzenetéről.

Az evangélium üzenete nem csupán konfrontációt eredményez, hanem gyógyulást is hoz a hallgatók számára, és vonzalmat is kelt bennük. Az Örömhír túl fontos ahhoz, hogy meggondolatlan és nemtörődöm módon közvetítsük a körülöttünk élők felé. Ostobaság lenne az igazi üzenetet elhomályosító nyelvezettel, viselkedéssel vagy módszerekkel megnehezíteni mindazok dolgát, akik őszintén keresik Isten országát. Ne legyünk hasonlóak ahhoz a kisgyerekhez, aki a következő zavaros leírással próbálta elmagyarázni nagymamájának a baseball játék lényegét:

„Két oldal van, az egyik kint a pályán, a másik belül. Mindenki kimegy, aki a belső oldalon van, aztán megint bejön, és amíg kint van, addig a következő játékos megy be. Amikor három játékos van kint, az az oldal, amelyik kint van, bejön, és az

az oldal, amelyik addig bent volt, kimegy, és megpróbálja elcsípni azokat, akik kijönnek. A játéknak akkor van vége, amikor mindkét oldal kilencszer volt kint és bent.”

Samuel Taylor Coleridge mondta a következőket: „A tanács olyan, akár a hó: minél puhábban hullik, annál tovább marad meg, és annál mélyebbre szivárog az emberi elmében.”

A következőkben nyolc tanácsot szeretnék adni azzal kapcsolatban, hogy a gyülekezetvezetők miként tehetik mind inkább emberközpontúvá és az emberek számára vonzóvá krisztusközpontú üzenetüket. Kívánom, hogy e tanácsok úgy érkezzenek olvasóimhoz, akár a puhán hulló hó.

1. A MÉRTÉKLETESÉG VONZÓBB A TÚLZÁSNÁL.

A szolgálattevők számára természetesnek kell lennie a megfelelő öltözködésnek, beszédnek és viselkedésnek, amit a laikusok őszintén értékelnek. A vallásos körökben tapasztalható csillogás és pompa kora után az egyház jobban teszi, ha kulturálisan visszafogottabb módon jelenik meg és szolgál a világban. Az Úr nagyszerű üzenete akkor talál leginkább halló fülekre, ha alázatos és szerény szolgák szájából hangzik el. Ha túlzásokba esünk, ahelyett, hogy a teljes evangéliumot képviselnénk, üzenetünk nehezebben ér célba amúgy is cinikus világunkban. Az emberek gyakran szeretnék ugyan hinni, de eltántorodnak annak láttán, hogy a hívők életvitele nincs összhangban mindazzal, amit Jézus a Biblia szerint elvár egyházától.

2. A TÖMÖR ÜZENET KÖNYVEBEN MEGJEGYZHETŐ, MINT A TERJENGŐS.

Ha a „tömörség az értelem lelke” — ahogyan a szólás mondja —, akkor bizonyára érdemes odafigyelnünk rá. A szónokok számára általában az okozza a legnagyobb nehézséget, hogy miként foglalják össze üzenetüket néhány szóban. Akinek ez sikerül, a közönség kedvencévé válik.

Ne pazaroljunk túl sok időt a hirdetésekre. Az emberek általában úgy is ismerik a programot, és értékes percek repülnek el, miközben az ige hirdetésbe még bele sem fogtunk.

Ha van egy fontos gondolat a prédikációmban, ott legszívesebben letáboroznék és építenék három hajlékot. Hagyjuk az embereket levegőhöz jutni. Figyeljünk oda az idő múlására, különben kockára tehetjük jó hírünket. Az emberek általában elég érzékenyek ahhoz, hogy felismerjék, mikor munkálkodik a Szent Szellem, azaz mikor válik lényegtelenné, hogy mennyi idő telt el. Azt is tudják ugyanakkor, hogy mikor ideje befejezni a prédikációt.

Ha hosszú ige hirdetéssel készültünk, és tudjuk, hogy ehhez a szokásosnál hosszabb időre lesz szükség, mondjunk le valami másról a programok közül, hogy a prédikációra több idő jusson. Ha rendszeresen továbbmegyünk, amikor ideje lenne megállnunk, azzal csak ártunk az üzenet hatékonyságának.

3. AZ ISTENI IHLETETTSÉG JOBBAN MEGÉRINTI A LELKET, MINT A RIDEG FORMASÁGOK.

Ösztönözzük rá az embereket, hogy adjanak teret Isten jelenlétének az életükben, de tegyük ezt bölcsen. Ne kérjük például a vendégektől, hogy fennállva hallgassák végig, amíg gyülekezetünk tagjai hosszan dicsérik Istent.

Isten ereje az Igéből árad a leggazdagabban. Az Ige a Szent Szellem kenete alatt életre kel, s hogy milyen minőségben jut el a hallgatókhoz, az az Ige szolgájától is nagymértékben függ. A zene közel viszi az Igét az emberi lélekhez, a buzdítás célba juttatja, a bizonyágtételek aláhúzzák, a gyülekezet pedig befogadhatja Isten beszédét. Ha a prédikátor tűzzel hirdeti az Igét, a gyülekezetbe betévedő ember magára ismervé távozhat az istentiszteletről. Töltsük meg a rideg szertartásokat szent étellel! Rázzuk fel az embereket az Élő Ige meghallására!

Az emberek többsége világi munkahelyen dolgozik, ahol nap mint nap istentelen gondolkozásmóddal találkozik, és így érkezik vasárnap a gyülekezetbe. A prédikátorok némelyike burokokban éli az életét. Úgy beszélnek a keresztyéneknek a keresztyén életéről, hogy nem is tudják, milyen problémákkal kell szembenézniük híveiknek a mindennapokban. Ügyeljünk rá, nehogy folyton a kedvenc témáink körül forogjunk, miközben elvétjük a célt. Isten Igéjét hirdetve

adjunk választ a gyülekezetet leginkább érintő kérdésekre, s ily módon bizalmat ébreszthetünk az emberekben szellemi becsületünk vonatkozásában.

P. T. Forsyth mondta a következőket: „A prédikátornak az örök üdvösség bibliái világába kell elkalauzolnia az embereket, amely minden korban éppoly közeli és valóságos, bármily modern korról legyen is szó. A prédikáció minden időben csakis akkor elég aktuális, ha erről az örökkévalóságról szól, amely kizárólag a Bibliában tárul fel előttünk: az isteni szeretet, a kegyelem és a megváltás örökkévalóságáról, az örök és változhatatlan kegyelemről, amely megszabadít bennünket eltörölhetetlen bűneinkből.”

4. EGY BARÁTI JOBBRA INKÁBB LEHET TÁMASZKODNI, MINT EGY RIDEG VÁLLRA.

Mosolyt általában egy másik ember mosolya fakaszt az arcunkon. Egyetlen látogatót se hagyjunk a nélkül távozni a gyülekezetünkől, hogy meleg és barátságos fogadtatásban részesült volna. Köszöntsük örömmel az embereket, és mutassunk őszinte örömet afelett, hogy találkozhatunk velük. Ha így teszünk, akkor is vissza akarnak majd térni közénk, ha más dolgokon még bőven van mit javítanunk.

Kislányom iskolájának előcsarnokában egy plakátra lettem figyelmes, melyen ez a felirat állt: „Légy kedves a mai napon! Semmit sem veszítesz vele, legfeljebb azt, hogy nem leszel kiállhatatlan.” Viselkedésünk legyen összhangban elhívásunkkal, vagyis azzal, hogy a Krisztussal teljes életet kell hirdetnünk és másokban is kimunkálnunk. Legyünk elérhetőek az ige hirdetés után. Az emberek szeretnének érintkezésbe lépni velünk, személyes bátorítást kapni tőlünk és érezni, milyen lelkiület árad belőlünk. Szeressük őket annyira, hogy bátorítással és buzdítással segítsünk nekik felülkerekedni esetleges

kiábrándultságukon. Ne rejtőzzünk el az irodában, ha egész héten arra vártak, hogy találkozhasanak velünk. Emeljük fel a szellemüket, hiszen végtére is ezért vagyunk ott.

5. JOBB FELKÉSZÜLNI, MINT A MINDENT A VÉLETLENRE BÍZNI.

„Az ember az tudja meg utoljára, hogy mit tegyen először” — mondta Pascal. Gondoljuk át a prédikációnkat, és szedjük rendszerbe, mielőtt felállnánk a pulpitusra. Ne féljünk, a felkészülés nem oltja ki az isteni ihletet! Az emberek azért jönnek el, hogy hallják üzenetünket, ne okozunk hát csalódást nekik! Sokan egész héten azzal szembesültek, hogy a társadalomban különféle előítéletek uralkodnak a gyülekezettel szemben. Felkészült igehirdetésünkkel cáfoljuk meg ezeket az előítéleteket. Mindig legyen üzenetünk Istentől.

Olykor-olykor gyenge felkészüléssel is megúszhatjuk, de nem rendszeresen. Semmi sem fogható ahhoz a kínhoz, amelyet az a pásztor érez a szószéken, aki leblokkol az igehirdetés közben, mert az előző héten nem táplálta kellőképpen a lelkét és az értelmét.

Ezzel szemben egyszerű és tartalomban gazdag prédikációkat hallhatunk azoktól, akik szívükkel és értelmükkel egész héten át kutattak, olvastak, írtak, gondolkodtak, imádkoztak és készültek arra a pillanatra, amikor fellépnek a pulpitusra. Az ilyen igehirdető túlcordulóan megtelik mondanivalóval, és gyülekezete igazán szerencsésnek mondhatja magát.

„A megfelelő és a majdnem megfelelő szó között akkora a különbség, mint a vilámlás és a szentjánosbogár fénye között” — állapította meg Mark Twain. Alapos, egész héten át tartó felkészüléssel kiválaszthatjuk a legtalálóbb szavakat, melyek olyan fényt gyújtanak az emberekben, akár a vilámlás.

Törekedjünk rá, hogy bibliaszerető igehirdetőként ismerjenek bennünket.

Mindig hozzuk kapcsolatba az embereket Isten élő Beszédével. Idézzük az Igét, meséljünk belőle történeteket, magyarázzuk, olvassuk, foglaljuk össze igazságait, és mutassunk rá, mi mondanivalója van az utca embere számára. Ha így cselekszünk, hallgatóink máskor is eljönnek majd a gyülekezetünkbe. Az érdeklődő athéniak ezt mondták Pálnak: „Majd meghallgatunk erről máskor is” (Cselekedetek 17:32).

„Ha az embernek nincs más szerszám a kezében, csak egy kalapács, mindent szögnek fog vélni, amit lát.” Egy ház felépítéséhez vagy egy autó megjavításához komplett szerszámosládára van szükség. Ugyanez vonatkozik az igehirdetésre is. Pál így intette Tituszt: „Te magad légy példaképük a jó cselekedetekben, mutass nekik a tanításban [és a prédikálásban] romlatlanságot és komolyságot, beszéded legyen feddhetetlen és egészséges, hogy megszegyenüljön az ellenfél, mivel semmi rosszat sem tud mondani rólunk.” (Titusz 2:7–8).

6. A KONKRÉT PÉLDÁK ÉRTHETŐBBEK, MINT AZ ELVONT GONDOLATOK.

Egy jó történetben nagy erő rejlik, és sokat segíthet mondanivalónk megértésében. Az ablakok arra valók, hogy beengedjék a házba a fényt. Bizonyára tapasztaltad már, hogy a hallgatók figyelme egyszerre megelevenedik, ha egy jó történetbe kezd — legyen az akár egy olyan egyszerű kis sztori, amelyet magam hallottam nemrégiben a szentséggel kapcsolatban. Az igehirdető röviden vázolta az indiai Gandhi történetét, majd egy riporter kérdésére idézte, aki a börtönben interjúvolta meg Gandhit.

- Mondja uram, mi az ön üzenete? — kérdezte a riporter.
- Az életem az üzenetem. — felelte a reformer.

Mindenki számára nyilvánvaló volt, mit akart mondani ezzel az államférfi.

Jézus példázatokba ágyazta legfontosabb tanításait. A mennyek országát úgy mutatta be az embereknek, mint ami hasonló „ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett a szántóföldjébe”, „a mustármaghoz”, „a kovászhoz, amelyet fog az asszony, belekever három mércé liztbe”, „a szántóföldben elrejtett kincshez”, „a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres”, valamint „a tengerbe kivetett kerítőhálóhoz is, amely mindenféle halfajtát összegyűjt” (lásd Máté 13).

Ne felejtjük el kinyitni az ablakokat, mielőtt mély igazságokat próbálnánk megláttatni az emberekkel! Jézus sohasem felejtette el.

7. NE MAGUNKRA, HANEM A FELADATRA KONCENTRÁLJUNK!

Peter Drucker menedzsment guru üzletemberekhez intézte a következő tanácsot: „Ne magadra, hanem a feladatra koncentrálj! A feladat az, ami számít, te csupán annak szolgálja vagy!”

A bennünket érintő legfontosabb kérdések mindegyike az elvesztett elérésével van kapcsolatban. Betöltjük-e evangélicációs kül-

detésünket? Hány embert szeretnénk megnyerni az Úrnak ebben az évben személyesen és a gyülekezeten keresztül?

Olyan légkört kell kialakítanunk a gyülekezetben, ahová bátran el lehet hívni a meg nem térteket — ahol a gyülekezeti tagok biztosra vehetik, hogy az általuk meghívott vendégek a tagok részéről barátságos fogadtatásra találnak, pásztoruktól pedig egyenes, átgondolt és felkészült igei üzenetet hallanak.

Egy hívő mesélte, hogy bizonyosságot tett a barátjának, és végül sikerült elhívnia a gyülekezetbe. Az előrehívás előtt a testvér odament a pásztorához, és ezt mondta neki:

— Eljött ma velem egy barátom is, és azt hiszem, kész rá, hogy befogadja Krisztust. Odajönnél, hogy imádkozz érte?

A pásztor elvörösödött, reszketni kezdett, majd rámutatott egy testvérrre a terem túlsó végében.

— Menj és szólj inkább neki; ő jó az ilyesmiben.

A mai világban óriási szükség van az egyházra, ezért feltétlenül újjá kell élednie bennünk az elveszettek iránti szeretetnek és buzgalomnak. Lehetséges, hogy az evangélizáció terén mutatott félszegség az egyik legnagyobb gyengeségünk? Elképzelhető, hogy az általunk táplált bányákban csak a konferencialátogatás vágya húz és az áldások utáni éhségük csillapítására törekednek ahelyett, hogy fegyelmezett és mértékletes lélekkel hordozni akarnák más bányák terheit?

Lépjünk ki önmagunkból és váljunk inkább eggyé Isten elhívásával.

8. A POZITÍV HOZZÁÁLLÁS TÖBB EREDMÉNYT HOZ, MINT A NEGATÍV HOZZÁÁLLÁS.

Gyülekezetem egyik tagja mutatott egyszer egy plakátot, melyen a következő felirat állt: „Ha az élettől csak citromot kapsz, készíts limonádét!” Ne engedjük, hogy a gondok, kudarcok és kritikák megfosszanak a jövőnkétől!

Egy pásztor a gyülekezetében töltött első két hét után anyagi és szellemi pusztulást tapasztalt, mégis így nyilatkozott: „Minden rendben lesz. Huszonheten voltunk a vasárnapi istentiszteleten, úgyhogy nincs más út, mint fölfelé. A leghatalmasabb tölgyfa is egy kis makkból nőtt ki!”

Richard Wilkie metodista püspök mesél egy történetet *And Are We Yet Alive?* (Csakugyan élünk-e még?) c. könyvében C. C. McCabe lelkészeiről, aki 1868 és 1884 között dinamikus gyülekezetplántálást indított országsszerte. McCabe egyszer, utazás közben, Robert Ingersoll agnosztikus szónokról olvasott az újságban, aki azt hirdette, hogy „a gyülekezetek az egész országban kihalófélben vannak, és végérvényesen halálra vannak ítélve”. McCabe a következő állomáson leszállt a vonatról, és táviratot küldött Ingersollnak a következő szavakkal: „Kedves Robert! Jézus

nevében erő van! Jelenleg több mint egy metodista gyülekezet alapítunk naponta, és úgy tervezzük, hogy naponta kettőt fogunk alapítani!”

Mi döntjük el, milyen hozzáállást tanúsítunk: a tíz kémhez leszünk-e hasonlók, akik félelemből rossz hírt hoztak Kánaánból, vagy ahhoz a kettőhöz, akik ezt mondták: „Bátran fölmehetünk és elfoglalhatjuk, mert meg tudunk birkózni vele!” (4 Mózes 13:26–14:9)

„Így szóljanak az Úrnak megváltottai, akiket megváltott az ellenség kezéből” (Zsoltárok 107:2).

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem” (Filippi 4:13)!

T. Ray Rachels

az Assemblies of God
amerikai pünkösdi felekezet
dél-kaliforniai körzetének
vezetője.

TÁRHÁZ

Teológiai cikkek sorozata
keresztyén vezetők számára

Az amerikai ENRICHMENT c. magazin
válogatásának magyar nyelvű kiadása

**Ingyenes bemutató
példányért**

**hívja a 06-1/222-0086-os
telefonszámon**

**az Evangéliumi Pünkösdi
Közösség**

Országos Titkárságát!

Amennyiben kiadványunk elnyerte tetszését,
a kiadás költségeihez 3000 Ft/év adománnyal
hozzájárulhat,

mi pedig rendszeresen elküldjük
Önnek a megjelent példányokat.

Levélcím:

I 143 Bp., Gizella u. 37.

Csordultig Szent Szellemmel

Anthony D. Palma

2. rész:

Két egymást követő élmény-e az újjászületés és a Szent Szellembé való bemenés?

Ez a cikk azt a kérdést vizsgálja, hogy csakugyan az újjászületéstől eltérő, azt követő megtapasztalás-e a Szent Szellembé való bemenés. Vajon része lehet-e a hívőnek egy olyan átélésben a Szent Szellemmel, amely különbözik az újjászületés során tapasztaltaktól? A következőkben ismertetett álláspont két tételből áll: (1) Az Újszövetség tanítása szerint létezik ilyen megtapasztalás, és az átélhető, sőt kívánatos valamennyi keresztyén számára. (2) Ez az átélés logikailag és teológiailag különbözik a megtérés élményétől, jóllehet közvetlenül a megtérés után, vagy bizonyos idő elteltével is bekövetkezhet. Ez a cikk a megtapasztalás tényére, valóságára helyezi a hangsúlyt.

A bibliai kutatások alaptétele, hogy egy adott teológiai terület tanulmányozását mindig a témát a lehető legnagyobb részletességgel tárgyaló igeszakaszoknál kell kezdeni. Lukács — különösen a Cselekedetek könyvében — minden más bibliai szerzőnél több figyelmet szentel a Szent Szellemben való bemerítés témájának. Számos bizonyíték támasztja alá, hogy Lukács pontos és hiteles történetíró volt, így az általa feljegyzett eseteket valóban megtörténtnek tekinthetjük. Ugyanakkor teológus is volt, aki a történetírás eszközével teológiai igazságokat kívánt közvetíteni. Ráadásul írásait a Szent Szellem ihlette. Éppen ezért Lukács állításait és tanítását bátran mellé helyezhetjük más bibliai könyveknek ahelyett, hogy azokkal ellenkezőnek tekintenénk. A bibliai szerzők nem mondanak ellent egymásnak, hanem inkább kiegészítik egymást. Akkor járunk el helyesen, ha először megpróbáljuk megérteni az adott bibliai szerző vagy könyv mondanivalóját, majd összevetjük azt a Biblia más részeivel.

PÉLDÁK AZ APOSTOLOK CSELEKEDETEIBEN

A Cselekedetek könyve több a korai egyház történetéről szóló objektív beszámolónál. A könyvben ismertetett események közül sok teológiai rendeltetéssel is bír — azt hivatott bemutatni, hogy a Szent Szellem erejének köszönhetően (1:8) hogyan terjedt el az evangélium a Földközi-tenger térségében. Az evangélizáció és a Szent Szellem erejével történő felkenetés olyan szorosan fonódik össze, hogy egymás nélkül nem is értelmezhetők. Lukács bizonyára pontosan ismerte a Szent Szellem munkájának más vetületeit is; közeli kapcsolatban állt Pállal, ezért ismernie kellett Pál Szent Szellemmel kapcsolatos gondolatait. Mindazonáltal úgy döntött, hogy a Cselekedetek könyvében a Szent Szellem szolgálatának dinamikus, vagy ahogy egyesek fogalmazzák, karizmatikus oldalát mutatja be olvasóinak.

Amint arról a Cselekedetek 2:1–4-ből értesülünk, a Szent Szellem Pünkösdi napján ruházta fel első alkalommal mennyei erővel a tanítványokat. Lukács négy későbbi esetről is beszámol, amikor megtért keresztyének először találkoztak a Szent Szellemmel a pünkösdihez hasonló módon.¹ Érdemes végigolvasnunk és áttanulmányoznunk mind az öt esetet, mert ezek alapján fontos következtetéseket vonhatunk le.²

PÜNKÖSDI NAPJA (CSELEKEDetek 2:1–4)

Pünkösdi napján olyan módon szállt le a Szent Szellem a felházban várakozó tanítványokra, amire soha korábban nem volt még példa. Bizonyos (igen fontos) szempontból egyszeri és megismételhetetlen esetről volt szó, melyet Jóel is megjövendölt (2:28–29), s amelyet Jézus is megígért, majd be is teljesített mennybemenetelét követően (Cselekedetek 2:33). A pünkösdi „audiovizuális jelenség”, a zúgó szél és a lángnyelvek együttes megjelenése a Sínai-hegyi törvényadásra (2 Mózés 19:18; 5 Mózés 5:4) és Isten jelenlétének más rendkívüli ószövetségi manifesztációira (a teofániákra)

emlékezteti az olvasót (2 Sámuel 22:16; Jób 37:10; Ezékiel 13:13). A szél a Szent Szellem szimbóluma (Ezékiel 37:9; János 3:8); mi több, a héber ruah főnév egyszerre bír „szél” és „szellem” jelentéssel, s hasonlóképpen görög megfelelője, a pneuma is. A pneuá főnév (lásd Cselekedetek 2:2) ugyanazon görög kifejezés egy másik alakja. A tűz is a Szent Szellemet jelképezi: az Ószövetségben (Bírák 15:1); az ígértben, miszerint Jézus Szent Szellemmel és tőzzel fog keresztelni (Máté 3:11; Lukács 3:16); valamint a „lobogó lánggal” égő „hét lámpás” is a Szent Szellemre utal (Jelenések 4:5; emlékezzünk rá, hogy az Ige Zakariás hét mécsesről szóló látomásával összefüggésben is a Szent Szellemet említi [Zakariás 4,2–6]). Pünkösdi történelmi jelentőségét nem lehet eléggé hangsúlyozni. Egyesek az Egyház születésnapjának tekintik, mások a Sínai-hegyi törvényadás újszövetségi párjának, vagyis az új szövetség kezdetének. Mi ebben a cikkben azzal foglalkozunk, hogy milyen személyes jelentőséggel bírt Pünkösdi napja mindazon tanítványok számára, akikre leszállt a Szent Szellem.

Vajon a megtérés után következett-e a tanítványok pünkösdi élménye? Ha bármelyikük meghalt volna még a Szent Szellem kitöltése előtt, vajon akkor is az Úrhoz került volna? A válasz nyilvánvaló. Egy alkalommal Jézus így bátorította a hetven tanítványt: „Annak örüljétek, hogy a nevetek fel van írva a mennyben!” (Lukács 10:20). De vajon átélhették-e Jézus követői az újjászületést pünkösdi napját megelőzően a szó újszövetségi értelmében?

A pünkösdiiek gyakran azt állítják, hogy a tanítványok újjászületéséről a János 20:22-ben olvasunk. Jézus „rájuk lehelt, és így folytatta: 'Vegyetek Szentlelket!'” Azt állítják továbbá, hogy a tanítványok hét héttel ezután teljesedtek be Szent Szellemmel. Véleményem szerint megkérdőjelezhető, hogy a János 20:19–23-ban

feljegyzett esetet csakugyan a tanítványok újjászületéseként kell-e értelmezni. A következőket fontos szem előtt tartanunk:

1. A „lehelni” jelentéssel bíró emp-hüszao igealak egyedül itt fordul elő az Újszövetségben, a Szeptuagintában azonban találkozunk vele az ember teremtéséről szóló részben: „Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte orrába.” (1 Mózes 2:7) Némelyek úgy érvelnek, hogy amiképpen Isten lehelete életre keltette Ádámot, úgy kelt új életre szellemi értelemben a tíz apostol is Jézus leheletétől. Bár a két ige hely a szóhasználat tekintetében csakugyan párhuzamot mutat, ez a tény önmagában nem elegendő annak alátámasztására, hogy a tanítványok ekkor születtek volna újjá. Az újszövetségi szerzők sokszor nem szándékosan használnak ószövetségi kifejezéseket.

2. Ugyanez az igevers saját fordításomban így hangozna: „Jézus kilélegzett és ezt mondta nekik: 'Vegyétek a Szentlelket!'”

3. Ezen a napon legfeljebb tíz személy születhetett volna újjá. De akkor mikorra tehető a többi hívő újjászületése?

4. A szöveggörnyezetből nem derül ki, hogy bármi is történt volna ekkor a tíz tanítvánnyal. Amikor Jézus rájuk lehelt, csupán előrevetítette, hogy mi fog történni velük pünkösdkor. A „hatalmas szélrohambhoz hasonló zúgás” (Cselekedetek 2:2) hallatán a tanítványok nagy valószínűséggel visszaemlékeztek rá, hogyan lehelt rájuk Jézus hét héttel korábban.

5. A közvetlen szöveggörnyezet a szóban fogó igevers előtt és után egyaránt a szolgálattal kapcsolja össze Jézus Szent Szellemmel kapcsolatos felszólítását, nem pedig az üdvösséggel. „Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.” (János 20:21) „Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.” (23. vers) Ez hasonló Jézus

későbbi kijelentéséhez: „Ellenben erőt kaptok [...], és tanúim lesztek...” (Cselekedetek 1:8)

6. A pünkösdieknek óvatosságnak kell lenniük, ha a János 20:22 alapján akarják bizonyítani az újjászületés és a Szent Szellemben való bemelegítés egymásutánosságát.

Jómagam azt javaslom inkább, hogy ne akarjuk mindenáron meghatározni, pontosan mikor is születtek újjá Jézus tanítványai a szó újszövetségi értelmében. Tekintettel az akkori történelmi körülmények egyediségére, elképzelhető, hogy a Szent Szellem pünkösdi eljövetelkor került sor az újjászületésre is, s talán ezt jelképezhette a szél (vö. János 3:8), melynek zúgását azt megelőzően hallották a jelenlevők, hogy megteltek volna Szent Szellemmel. Meg kell ugyanakkor jegyeznünk, hogy a szél és a tűz nem volt része a Szent Szellemben való betöltekezésnek.³

Az a kérdés azonban még megválaszolásra vár, hogy vajon miért kellett eltelnie tíz napnak Jézus mennybemenetele és a Szent Szellem eljövetele között. Jézus a következő parancsot adta tanítványainak: „ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztatok mennyi erővel” (Lukács 24:49). A legelfogadhatóbb magyarázatnak az tűnik, hogy a pünkösdi ünnep tipológiai tartalommal bírt, ami pünkösdi napján teljesedett be, hasonlóan ahhoz, ahogyan a pászkavacsora is Jézus halálával teljesedett be. A mennyi időzítésnek köszönhetően Jézus halála és a Szent Szellem eljövetele éppen egybeesett azokkal az ószövetségi ünnepekkel, amelyek előrevetítették e két eseményt. Pünkösdi az aratás ünnepe volt, amikor az emberek felajánlották az Úrnak az aratás első zsengejét. A Cselekedetek könyvében is aratási ünnepről olvasunk: háromezer lélek begyűjtéséről Isten országába. Ráadásul az is említésre méltó, hogy az ünnep idején a Római Birodalom legkülönbözőbb tájairól érkező zarándokok sokasága tartózkodott Jeruzsálemben.

A SAMÁRIAI PÜNKÖSD (CSELEKEDETEK 8:14–20)

Ha egyetlen ige helyen szeretnénk igazolni a tanítást, miszerint a Szent Szellemben való bemelegítés az újjászületést követő, másik megtapasztalás, a meghatározottabb bizonyítékot a samáriai keresztyének történeténél találjuk. A pünkösdi számára ez az ige hely tűnik a legnyilvánvalóbbnak, míg a nem pünkösdi számára a legproblematisabbnak. Vedd fontolóra a következő megállapításokat és megjegyzéseket.

1. Fülöp világos üzenetet adott át a samáriaiaknak. Krisztust hirdette nekik (Cselekedetek 8:5), valamint „az Isten országáról és a Jézus Krisztus nevééről szóló evangéliumot hirdette” nekik (12. vers).

2. Fülöp szolgálatáról azok a jelek tettek bizonyosságot, amelyeket tett (6. vers), például démonok kiűzése és gyógyítás.

3. Azok a samáriaiak, akik hitre jutottak, bemelegkeztek. Igen valószínűtlen, hogy Fülöp bemelegítette volna őket, vagy jóváhagyását adta volna bemelegítésükhöz, ha nincs meggyőződve őszinte megtérésük felől.

4. Jeruzsálemben az apostolok meghallották, hogy „Samária befogadta az Isten igéjét” (14. vers); ez a kifejezés azonos jelentéssel bírt a megtéréssel (Lukács 8:13; Cselekedetek 2:41; 11:1; 17:11–12; 1 Thesszalonika 1:6; 2:13; Jakab 1:21).

5. Tekintettel a zsidók és a samáriaiak között régóta fennálló ellenségeskedésre, a jeruzsálemi vezetők jóváhagyása nem csupán kívánatos volt, hanem szinte elengedhetetlen. Ez az eset azt mutatja, hogy sem a megtérés, sem a bemerítés nem foglalja magában a „Szent Szellem vételét” abban az értelemben, ahogyan Lukács használja a kifejezést.

6. A Bibliában sehol sem találunk tanítást vagy utalást arra vonatkozóan, hogy az üdvösséget kézrátétel által lehetne elnyerni (Cselekedetek 8:17). A Cselekedetek könyve ugyanakkor arról tanúskodik, hogy a megtért híveknek a kézrátételt követően olykor újabb találkozásban volt részük a Szent Szellemmel (9:17; 19:6).

7. A samáriaiak átélését nem a megtéréskor bekövetkező szívbéli változásként lehetne jellemezni, hanem inkább külső, mások számára is látható eseményről volt szó. „A Cselekedetek könyve összekapcsolja a Szentlélek vételét valamiféle lelki ajándék megnyilatkozásával” — jegyezte meg a kiváló újszövetségi teológus, F. F. Bruce.⁵

Az a tény, hogy a samáriaiaknak valamivel a megtérést és a bemerítkezést követően rendkívüli és nyilvánvaló megtapasztalásban volt részük a Szent Szellemmel, erős érv az „egymásutániség tana” mellett.

A TARZUSZI SAUL (CSELEKEDETEK 9:17)

Sault három nappal megtérése után felkereste Anániás, aki rátette a kezét és ezt mondta neki: „az Úr küldött engem [...] Jézus [...], hogy [...] megtelj Szentlélekkel”. Hadd jegyezzem meg ezzel kapcsolatban a következőket:

1. Anániás nem megtérésre szólított fel Sault, hanem bemerítkezésre, ami Saul bűnei eltörlését jelképezte (Cselekedetek 22:16).

2. Anániás nem azért tette rá a kezét Saulra, hogy üdvözüljön, hanem hogy megteljen Szent Szellemmel. A Cselekedetek könyvében először a 2. fejezet 4. versében találkozunk azzal a képpel, hogy a Szent Szellem betölti az embert. A Biblia sehol nem használ „betöltekezni”, „megtelni” jelentésű kifejezéseket a megváltás szinonimájaként.

3. Pál megtérése és Szent Szellemmel való betöltekezése között három nap telt el.

4. Egyetlen személy, nem pedig egy csoport telt meg Szent Szellemmel. Azok, akik a megváltás-központú/történelmi megközelítést vallják, gyakran kizárólag ún. reprezentatív csoportokról beszélnek, akikre Isten — véleményük szerint — azért árasztotta ki különleges módon Szent Szellemét, mert így kívánta jelezni, hogy őket is felvette az Egyház soraiba.

KORNÉLIUSZ ÉS HÁZANÉPE (CSELEKEDETEK 10:44–48)

A Kornéliusról szóló izgalmas elbeszélés azzal éri el csúcspontját, amikor Isten kitölti Szellemét Kornéliusra és házanépére. Kornéliusz Péter látogatását megelőzően nem volt keresztyén; pogány származású volt, aki azonban szakított a pogánysággal és olyannyira elfogadta a judaizmust, hogy istenfélővé lett. Amint Péter hirdetni kezdte Jézust, és elmondta, hogy „aki hisz őbenne, az ő neve által bűnbocsánatot nyer” (43. vers), Kornéliusz és házanépe mindjárt hittel fogadta a hallottakat. Vélhetően ezzel egyidejűleg tapasztalták meg a Szent Szellem különleges kiáradását, hasonlóan ahhoz az élményhez, amelyben a tanítványoknak volt részük Pünkösöd napján, hiszen Péter erről számolt be később a jeruzsálemi vezetőknek (11:17; 15:8–9).

Azok a kifejezések, amelyekkel Lukács körülírta Kornéliuszek találkozását a Szent Szellemmel, sehol sem utalnak megtérésre a Cselekedetek könyvében: „leszállt a Szentlélek” (10:44), „a Szentlélek ajándéka” (10:45; 11:17), „kitöltetett a Szentlélek” (10:45), „Szentlélekkel [...] megkereszteltetni” (11:16). Ezek a kifejezések rokon értelműek a Pünkösdről, illetve a Saulról szóló beszámolóban olvasható „Szentlélekkel megtelni” (2:4; 9:17), valamint a samáriai elbeszélésben szereplő „részesülni a Szentlélek ajándékában” (8:15, 17, 19) kifejezésekkel. Ráadásul a samáriai esetről is olvassunk, hogy a Szent Szellem „leszállt” a hívekre (8:16), továbbá hogy „ajándékot” kaptak (8:20) — még két kifejezés kapcsolja tehát össze a Samáriában történetet a cézárei beszámolóval.

A cézárei újonnan megtért keresztyének Szent Szellemmel kapcsolatos tapasztalatai párhuzamot mutatnak elődeik jeruzsálemi, damaszkuszi és samáriai tapasztalataival. Ugyanakkor a samáriaiak és Saul esetével ellentétben

náluk a megtérés és a Szent Szellemmel való betöltekezés időben gyakorlatilag egybeesett.

AZ EFÉZUSI FÉRFIAK (CSELEKEDETEK 19:1–7)

Ennek az igeszakasznak a helyes értelmezése két fontos és egymással összefüggő kérdés megválaszolását feltételezi: (1) Vajon Krisztus vagy Keresztelő János tanítványai voltak-e az efézusi férfiak, amikor Pál találkozott velük? (2) Mire gondolhatott Pál, amikor ezt kérdezte tőlük: „Kaptatok-e Szentlelket?” Ne feledjük, hogy Lukács a Szent Szellem ihletésétől vezérelve bizonyára pontosan adta vissza Pál kérdésének tartalmát.

Amikor Pál Efézusba érkezett, „ott néhány tanítványra talált”. A „tanítvány” (görögül: mathéthész) szó mintegy harmincszor szerepel a Cselekedetek könyvében, és a 19. fejezetet megelőzően, valamint a 19. fejezetet követően is mindenhol Krisztus tanítványára utal.⁶ Nincs rá magyarázat, hogy ebben az esetben miért tért volna el Lukács a szó megszokott használati módjától. Egyesek szerint a főnév előtt szereplő határozatlan névelő („néhány”) mégis arra utal, hogy itt nem Jézus tanítványairól van szó. Lukács azonban ugyanezt a főnevet használja (egy- számban) Anániással és Timóteussal kapcsolatban is — mindkét helyen határozatlan névelővel. A legkézenfekvőbb magyarázatot a 19:7-ben találjuk arra vonatkozóan, hogy miért jelölte Lukács határozatlan névelővel az efézusi tanítványokat. „Ezek a férfiak pedig összesen mintegy tizenketten voltak.” Lukács tehát nem volt egészen biztos a tanítványok számában.

Az efézusi férfiak helyzete hasonló volt Apollóséhoz (18:24–28), aki már hívő volt, és „helyesen tanította a Jézusról szóló igéket, de csak a János keresztségét ismerte” (25. vers). Akvila és Priscilla „maguk mellé vették, és még alaposabban megmagyarázták neki az Isten útját” (26. vers). Apollós keresztyén hívő volt, akinek

további tanításra volt szüksége, s ugyanezt lehetett elmondani az efézusi tanítványokról is.

Pál következő kérdését igen sokat vitatták és vitatják: „Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek?” (Cselekedetek 19:2) Néhány fordításban „amióta” vagy „miután” szerepel az „amikor” szócska helyett. Az eredetihez szigorúan hű fordítással talán csökkenthetők a teológiai előítéletek: „Kaptatok-e Szentlelket, hívőkké lévén?” (saját fordításom). Lukács a samáriai és a cézárei beszámolójában használja a „Szentlelket kapni” kifejezést (8:15, 17, 19; 10:47; lásd még 2:38). Pál tehát lényegében azt kérdezi az efézusi tanítványoktól, hogy nekik is volt-e részük a samáriai és a cézárei hívőkhöz hasonló találkozásban a Szent Szellemmel.

Pál nem afféle teológiai szójátékot játszott az efézusiakkal. Komolyan elismerte, hogy az efézusi tanítványok hitre jutottak. Sokat írtak már a Pál kérdésében szereplő két ige idejéről, valamint arról, hogy a Szent Szellem vétele a hitre jutás pillanatában, vagy pedig valamikor a hitre jutást követően történt-e.⁷

A legjobb választ a szövegkörnyezetből kapjuk. Pál afelől a Szent Szellemmel kapcsolatos élmény felől érdeklődött, amelyről azután a 6. versben olvasunk. Az efézusi tanítványok Pál kézrátétele útján lettek részesei olyan külső megnyilvánulások kíséretében, amelyekhez hasonlókat korábban is megtapasztaltak már Krisztusban hívő személyek (2:4; 10:46). A 19:6-ban feljegyzett élmény nem volt azonos az üdvösségben részesüléssel. Még ha meg is vagyunk győződve afelől, hogy Pál azért tette fel a kérdését, mert fenntartásai voltak az efézusiak igaz megtérése felől, tényként kell elfogadnunk: a Szent Szellem vétele azt követően történt, hogy a tanítványok „megkérésztelkedtek az Úr Jézus nevére”, illetve Pál „rájuk tette a kezét”.

Sokan állítják, hogy Lukács más képet fest a Szent Szellemről, mint Pál apostol a leveleiben, különös tekintettel a Szent Szellemmel való betöltekezésre. Az efézusi eset azonban annak bizonyítéka, hogy Pál Lukáccsal egyetemben hitt benne, hogy a Szent Szellem nem csupán az üdvösség elnyerésekor (az újjászületéskor) munkálkodik a hívőkben, hanem egy másik, az előbbtől különböző módon is találkozni akar velük.

Fontos megjegyezni, hogy ez az eset több mint húsz évvel pünkösd után történt. Ez a tény egyebek mellett azt is bizonyítja, hogy a pünkösd élmény még ekkor, az első pünkösdötől térben és időben igen távol is átélhető volt a hívő keresztyének számára.

ÖSSZEZÉS

A Szent Szellemmel való bemelegítés a megtérés után következik; a Szent Szellem munkája, hasonlóan az újjászületéshez, de nem egyezik meg azzal. Ebből azonban nem következtethetünk arra, hogy a megváltás két lépcsőben menne végbe.

Ötből három alkalommal (Samáriában, Damaszkuszban, Efézusban) olyan személyeknek volt részük semmi máséhoz nem hasonlítható találkozásban a Szent Szellemmel, akik már korábban hívőkké

lettek. Cézareában a Szent Szellemmel való betöltekezés gyakorlatilag azzal egyidejűleg történt, hogy Kornéliusz és házanépe üdvözítő hitre jutott. A jeruzsálemi pümkösd átélői is korábban lettek Krisztus-hívökké, jóllehet nehéz (de vajon szükséges-e egyáltalán?) pontosan meghatározni, mikor születtek újjá újszövetségi értelemben. Ezt a Szent Szellemmel való különleges átélést többféle kifejezéssel írja le a Biblia: „megkeresztelkedni a Lélekben”, „venni a Lelket”, „megtelni a Lélekkel”, „rászáll a Lélek”. A beszámolók szerint ilyen átélésben csoportok (Jeruzsálemben, Samáriában, Cézareában, Efézusban) és egyének (Damaszkuszban) egyaránt részesültek.

A kézrátételről három helyen olvasunk (Samáriában, Damaszkuszban, Efézusban) — két alkalommal apostol alkalmazta (Samária, Efézus), míg egy alkalommal nem apostol (Damaszkusz).

Három esetben nyilvánvaló időbeli eltérés volt a megtérés és a Szent Szellem be való bemerítés között (Samária, Damaszkusz, Efézus). A Szent Szellem jeruzsálemi kitöltetések azért volt szükség várakozási időszakra, hogy beteljesedjen a pümkösd ünnep tipológiai tartalma. Cézareában a megtérés és a Szent Szellemmel való betöltekezés egyszerre történt.

A Szent Szellem megtérést követő látogatását „ajándéknak” nevezi Isten Igéje (2:38; 8:20; 10:45; 11:17). Ez azt jelenti, hogy nem lehet kiérdemelni, azaz nem a szentség jutalma vagy bizonyítéka.

Ajándék; ugyanakkor nem helyes „a kegyelem második megnyilvánulásának” nevezni. Ez a szóhasználat arra engedne következtetni, hogy a keresztyén hívő a hitre jutás és a Szent Szellemmel való betöltekezés közti időszakban egyáltalán nem tapasztalhatja meg Isten kegyelmét. Minden áldás, amelyben az embernek valaha része lehet, az Úr kegyelméből adatik.

A Szent Szellemnek ez a megtérést követő, minden egyébtől jól megkülönböztethető munkája nem zárja ki a Szent Szellemmel való más találkozások lehetőségét sem ezt megelőzően, sem ezt követően.⁸

A fentiek megfontolások alapján kijelenthetjük, hogy a Szent Szellem a megtérést követően egy minden mástól különböző átélést tartogat a hívők számára. Ezt olykor szellemkeresztységnek is szokás nevezni.

Dr. Anthony D. Palma,

az Assemblies of God egyház nagy múltú tanítója
(Springfield, Missouri, USA)

JEGYZETEK

1. Cselekedetek 2:1–4; 8:14–20; 9:17; 10:44–48; 19:1–7.
2. A könnyebbség kedvéért a cikk hátralévő részében a következő rövid megnevezésekkel utalok a zárójelben közölt fejezetek eseményeire: Jeruzsálem vagy pümkösd (Cselekedetek 2); Samária (Cselekedetek 8); Damaszkusz vagy Pál (Cselekedetek 9); Cézarea (Cselekedetek 10); Efézus (Cselekedetek 19).
3. Jogosan merül fel a kérdés a tűz jelentőségével kapcsolatban is. Kiindulópontként érdemes felidézni, hogy a tűz a Bibliában a megtisztulás, a megszentelődés eszköze.
4. A felelősségteljes pümkösd tanítók azt tanítják, hogy a Szent Szellem már a megtérés időpontjában a hívő személybe költözik (Róma 8:9; 1 Korinthus 6:19), ugyanakkor más az, amikor a Szent Szellem a hívőben lakozik, illetve amikor betölti a hívőt.
5. F. F. Bruce, *The Acts of the Apostles: The Greek Text With Introduction and Commentary*, 2. kiadás, (Grand Rapids: Eerdmans, 1952), 187. old. Lásd a sorozat 1. részét, melyben arról is szó esik, hogy milyen különbségek vannak a megígért Szent Szellemről szóló próféciák között Ezékiel és Jól könyvében.
6. Az egyetlen kivétel a 9:25, ahol a „tanítványok” kifejezés E/3 személyű, hímnemű birtokos jelzővel szerepel, minthogy Pál tanítványaira utal.
7. A görög nyelvtannal kapcsolatos kérdéseket fontos lenne ugyan elemezni, de a cikk rövidsége miatt itt nincs rá lehetőség. Ugyanez a nyelvtani szerkezet még kétszer fordul elő ebben a beszámolóban, s mindkét helyen egy olyan cselekményt jelöl, amely a participiummal kifejezett cselekmény után, nem pedig azzal egyidejűleg következett be. A férfiak akkor keresztelkedtek meg Jézus vére, miután (nem pedig miközben) hallották Pál Jézusról szóló üzenetét (5. vers). A Szent Szellem is azt követően szállt le rájuk, miután Pál rájuk tette a kezét, és nem szükségszerűen abban a pillanatban, amikor kezeivel érintette őket (6. vers).
8. E sorozat 4. részében részletesebben tárgyalom majd a „megtelni a Szent Szellemmel”, illetve a „teljesnek lenni Szent Szellemmel” kifejezések tartalmát.

Kreatív

1. rész konfliktuskezelés a gyülekezetben

A Cselekedetek 6:1–7 arra emlékeztet bennünket, hogy a küldetéséhez hű gyülekezet sosem mentes a konfliktusoktól. Nem kell sokáig pásztornak lenni ahhoz, hogy felismerjük a konfliktuskezelési technikák jelentőségét.

A gyülekezetekben tapasztalt konfliktusok többsége sokkal inkább a változó idővel magyarázható, mintsem a kreatív vezetők hiányával. A pásztorokra nehezedő terhek jelentősen megváltoztak ahhoz képest, amikor még általános elismerésnek örvendtek, s az emberek csak ritkán kérdőjelezték meg szavaikat. A pásztoroknak nem kell meglepődniük azon, ha kétségbe vonják tekintélyüket és terveiket, vagy ha egyenesen viharos ellenállásra találhatnak. Ez a folyamat minden intézményben lejátszódik napjaink társadalmában, nem csupán a gyülekezetben.

A híveket gyakran frusztrálja a magánéletben vagy a munkahelyen tapasztalt tehetetlenségük, és kiábrándultságuknak a gyülekezetben adnak hangot. Hogy miért pont ott? A gyülekezet egyike annak a kevés helynek, ahol nem vagy csak alig kell tartaniuk az elutasítástól. Megfelelő gyülekezetvezetéssel azonban jól kezelhetők ezek a konfliktusok.

Figyeljük meg, hogyan kezelték az apostolok a korai egyház első jelentősebb konfliktusát (vö. Cselekedetek 6:1–7). A jeruzsálemi gyülekezet tagjai vagyonszösszegegre törekedtek. A diaszpórához tar-

tozó görög özvegyek Jeruzsálemen kívül éltek, és azt állították, hozzájuk nem jut el annyi a szétosztott javakból, mint a városon belül lakó héber özvegyekhez.

A KONFLIKTUSKEZELÉS LÉPÉSEI

Az apostolok három lépcsőből álló mintát adtak elénk a konfliktusok kezeléséhez: (1) Feszültségoldás. Az özvegyek lehetőséget kaptak panaszuk közlésére, így a konfliktus elveszítette az életét. (2) Mérlegelés. Időt szakítottak a konfliktus komoly, bölcs megvitatására. (3) Döntés.

Figyeljük meg most közelebbről, hogyan működik a kreatív konfliktuskezelésnek ez az újszövetségi módszere.

Feszültségoldás

A feszültségek feloldása aktív szerepvállalást igényel a vezetők részéről. Nem kezelhetjük hatékonyan a konfliktusokat, ha folyamatosan kerüljük vagy tagadjuk azokat. Nem csinálhatunk úgy, mintha nem lenne semmilyen probléma.

Hasonlóképpen, úgy sem lehet hatékonyan kezelni a konfliktusokat, ha az ember folyton úrrá akar lenni felettük, és mindenáron meg akarja akadályozni, hogy bekövetkezzenek, valahogy így: „Mindannyian egyetértünk. Értitek, amit mondok?” Ez a módszer nem jár eredménnyel.

Helyette először minden érdekelt felet meg kell nyugtatnunk afelől, hogy a konfliktus-

Ha el akarjuk osztani a konfliktusokkal kapcsolatos feszültséget, nem engedhetjük meg magunknak, hogy kizárólag a saját szemszögünkben lássunk egy adott helyzetet

A híveket
gyakran
frusztrálja
a magánéletben
vagy a
munkahelyen
tapasztalt
tehetetlenségük,
és kiábrándultságuknak
a gyülekezetben
adnak
hangot

tusok az emberi kapcsolatok természetes velejárói, s ez alól a gyülekezet sem kivétel. A konfliktusmentes gyülekezet képe, ahol háborítatlan, örök béke honol, nem biblikus és nem is reális. Emlékeztessük az embereket, hogy nincs benne semmi kivetnivaló, ha más-más álláspontra helyezkedünk. Hangsúlyozzuk, hogy a konfliktusok nem a valóság, hanem a szemléletmód különbözőségéből adódnak.

Ha el akarjuk oszlatni a konfliktusokkal kapcsolatos feszültséget, nem engedhetjük meg magunknak, hogy kizárólag a saját szemszögünkben lássunk egy adott helyzetet. Semmit sem érünk el, ha ezt mondjuk: „Nos, Isten így mutatta nekem, ezért így fogjuk csinálni”. Mi több, inkább csak tovább fokozzuk a feszültséget, hiszen azt állítjuk, hogy aki szembeszegül a véleményünkkel, az valójában magával Istennel szegül szembe.

Mielőtt önközpontúan kihirdetnénk Istentől kapott kijelentésünket, figyeljünk oda, hátha másokhoz is szólt valamit. Az apostolok a héber és a görög özvegyeket is hagyták szóhoz jutni, mielőtt továbbléptek volna a konfliktuskezelés következő lépcsőjére.

Hogy miért? Ha az emberekben megszabadulnak aggályaiktól, szélesebb körben is ki tudnak tekinteni. A Szent Szellem csaknem minden helyzetben számos alternatív megoldást mutathat a gyülekezet tagjainak.

Abraham Lincoln gyakran utalt rá, hogy ugyanazon körülményeket többféleképpen is lehet magyarázni. Ő maga az összes lehetséges nézőpontot az emberek elé tárta, hogy ellenfele semmi újat ne tudjon mondani nekik. A feszültségoldás azt is magában foglalja, hogy segítünk az embereknek többféleképpen látni ugyanazokat a körülményeket. Miután az emberek kellőképpen kifejezhették és megfogalmazhatták érzéseiket, továbbléphetünk a konfliktuskezelés második lépcsőjére.

Mérlegelés

Vegyük fontolóra a különböző nézőpontokat. Jézus a következő mondattal próbált segíteni tanítványainak félelmük leküzdésében: „Ne féljetek!” Elképzelhető, hogy ezzel egyidejűleg lehetőséget adott nekik sorra venni választási lehetőségeiket.

Krisztus azt akarja, hogy a gyülekezetek odafigyeljenek és meghallják, bármelyik irányba is vezeti őket Isten. Ha azonban a gyülekezeti tagokat és vezetőket az önközpontúság jellemzi, rendszerint tartanak tőle, hogy véleményük hamisnak bizonyul. Ezért aztán gyakran merev védőbástyákat emelnek, s ezzel megakadályozhatják, hogy Isten arra vezesse őket, amerre akarja.

Az egyes gyülekezeti csoportok és a pásztor között alkalmanként felmerülő személyi ellenétek kihatással lehetnek a pásztor tekintélyére. Ám a legtöbb esetben a tagoknak nem a pásztor személyével, hanem pozíciójával kerülnek konfliktusba, és nem tudják elfogadni, hogy a pásztor a gyülekezet Istentől rendelt vezetője. Azokkal, akik nem hajlandók a komoly, érett párbeszédre a pásztor tekintélyének tiszteletben tartása mellett, a lehető leghatározottabban kell szembenézni és bánni (a bibliai precedenst lásd a 3 János 1:9–12-ben).

János apostol a jelek szerint úgy érezte, kellő türelmet tanúsított Diotrefésszel szemben, akivel már régóta meggyűlt a baja a gyülekezetben. Pásztoruként János világosan megmutatta a gyülekezetnek, hogy kit tartott a jóság mintaképének (Demetrioszt), és kit a gonoszság mintaképének (Diotrefésszt). Ezután felszólította a híveket, hogy ne legyenek hasonlóak Diotrefészhez, hanem lépjenek inkább azok nyomdokaiba, akik jó hírnévnek örvendenek közöttük.

Pál közel sem bizonyult olyan türelmesnek, mint János. Pásztoruként gyakran meríték vigaszt Pál példájából, különösen,

A gyülekezetekben tapasztalt konfliktusok többsége sokkal inkább a változó idővel magyarázható, mintsem a kreatív vezetők hiányával

ha Alexandroszért mondott imáját olvasom: „Alexandrosz, a rézműves, sok rosszat követett el ellenem. Megfizet neki majd az Úr cselekedetei szerint.” (2 Timóteus 4:14)

Az ilyen emberekkel szemben rendkívüli lépéseket kell tenni, ám erre ideális esetben csak ritkán kerül sor az egyházban. Az emberek többsége — ha szeretettel és türelemmel bánnak velük — egyszerűen túllép a konfliktusokon. 26 éves pásztori szolgálatom során a gyülekezet vezető testülete tíz ember tagságát függesztette fel. Amikor testvérgyülekezeteink érdeklődtek ezekkel a tagokkal kapcsolatban, elmondtuk nekik, hogy ezek a személyek kivétel nélkül komoly veszélyt jelentettek gyülekezetünk egységére és Isten munkájára nézve.

Bizonyos testvérek tanultak a fenytésből, és a kizárást követően jó irányba változtak. Mások más gyülekezetekben is hasonló problémákat okoztak, mint korábban nálunk.

A gyülekezetek „megháborítói” gyakran paranoiások: vagy üldözési mániától szenvednek, vagy messiási lendülettel lépnek fel. A legtöbb gyülekezetben akad egy-két ilyen személy. Ha megpróbáljuk keresztre szegezni őket, a saját kezünkön ejtünk sebeket. Ha ellenben követni próbáljuk őket világ-megváltó kezdeményezéseinkben, nem telik bele sok idő, és máris ők pásztorolják a gyülekezetet.

A 2. részben tovább taglaljuk a konfliktuskezelés három lépcsőjét.

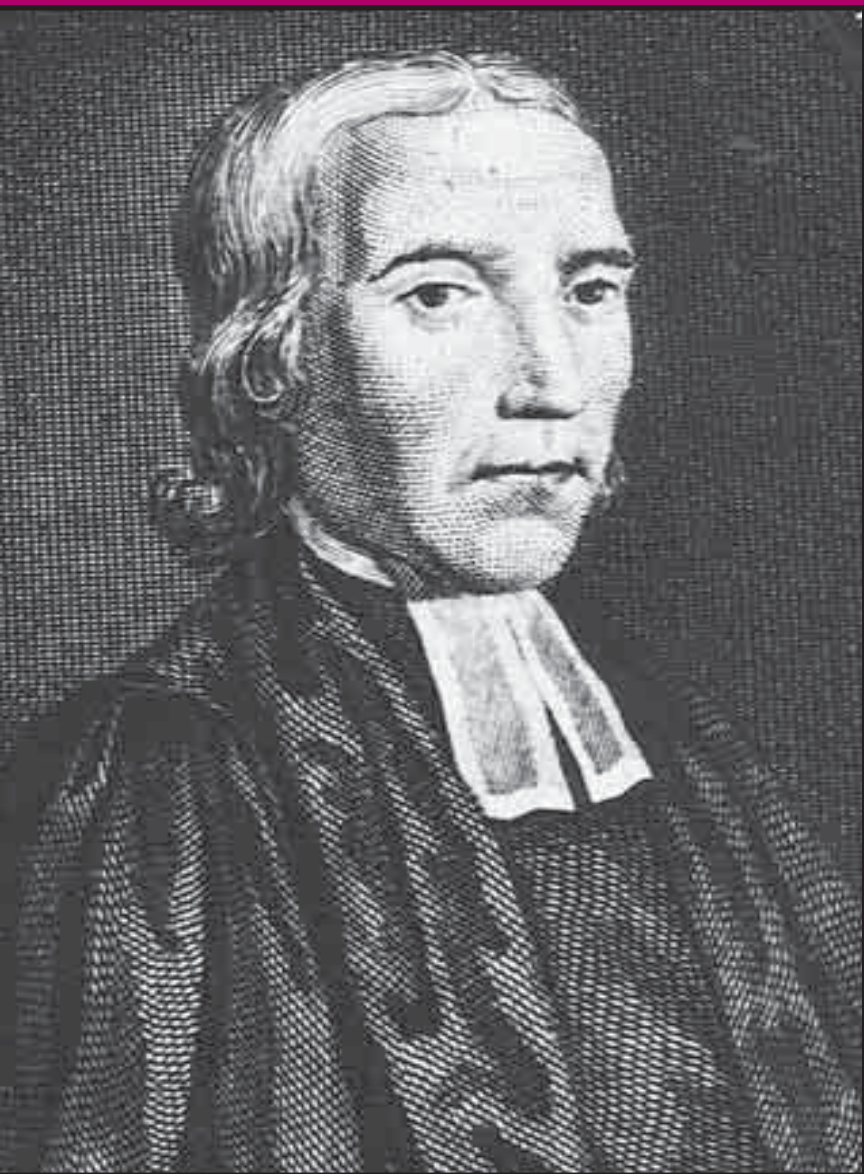
Richard D. Dobbins (PhD)

klinikai pszichológus,

az EMERGE Ministries alapítója

és klinikai igazgatója

(Akron, Ohio, USA)

William P. Farley

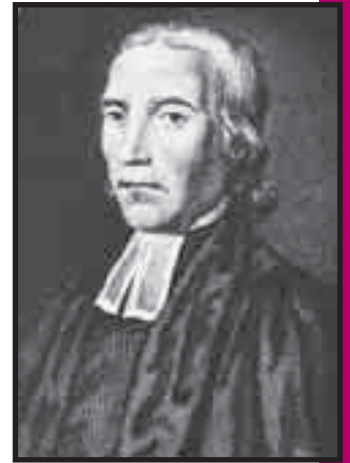
Daniel Rowland

és a nagy ébredés
– A tüzes walesi prédikátor

Sokan az ébredések országaként gondolnak Walesre. A kis ország az 1740–42-es Nagy Ébredés idején izlette meg először Isten erejét. A munkában az alig ismert Daniel Rowland (1713–1790) játszott vezető szerepet. Rowland az volt a walesieknek, ami Jonathan Edwards az újangliaiaknak.

Bátran állíthatjuk, hogy Rowland prédikációin rendkívüli erő és kenet nyugodott. Howell Harris, Rowland egyik szolgálótársa, így írt naplójában, miután először hallotta Rowlandot: „Múlt vasárnap Rowland testvérnél voltam szertartáson (úrvacsora), ahol olyan dolgokat láttam, éreztem és hallottam, hogy képtelen vagyok szavakba önteni. Rowlandot rendkívüli erő kíséri.” Harris ezután megpróbálja leírni a jelenetet, de végül feladja a szavak közti hiábavaló keresgélést, mert rájön, hogy nincs az a szó, amivel le lehetne írni az Isten valóságos jelenlétében rejlő, meg tapasztalható erőt.

Rowland szolgálatában az erő megnyilvánulása természetesnek, nem pedig kivételesnek számított. Szolgálatára elején egy alkalommal például éppen az anglikán egyház liturgiáját² olvasta, amikor „hatalmas erő lett úrrá a lelke felett e szavak imádkozása közben: 'a Te haláltusád és véres verejtéked, kereszted és szenvedésed, drága halálod és eltemetted, dicsőséges feltámadásod és mennybe meneteled által'... Ahogy ezt kimondta, hirtelen csodás erő kerítette hatalmába az egész lényét, de nem csak rá volt hatással, hanem azonnal, mintegy áramütésszerűen, végigfutott a templomban jelenlévő hívek mindegyikén. Sokan közülük a földre zuhantak ott, ahol éppen álltak a tömegben, padok ugyanis nem voltak a templomban.”³ (Annyian akarták hallani Rowland prédikációját, hogy ki kellett vinni a padokat, mert így többen fértek be.)

A történelem nagy prédikátorainak egyike, George Whitefield feljegyezte, hogy Rowland szolgálatára „gyakran úgy érezte, mintha lángra kapna a szíve, és sosem felejtette el azt a látványt, ahogy Rowland (szabadtéri) prédikációja alatt mintegy tízezer ember 'dicsőség' és 'glória' kiáltások közepette szinte ugrált örömeiben.” Harminc évvel később így emlékezett meg róla egy másik szemtanú: „Kétségkívül ő a legnagyobb prédikátor Európában.”⁴

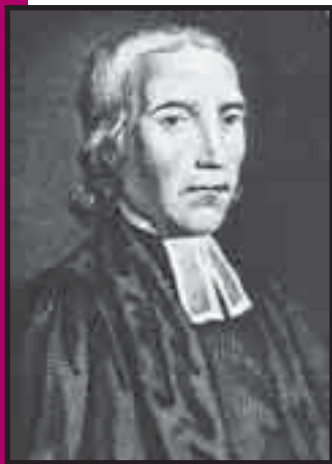
Jóval Rowland halála után a következőket írta a híres walesi szolgálatos, Christmas Evans, aki fiatalkorában maga is szemtanúja volt Rowland szolgálatának: „Rowland a walesi hercegség egészen az utóbbi évszázadban megjelent legnagyobb csillagok egyike volt, s talán nem is volt hozzá fogható Walesben egészen az apostolok kora óta.”⁵

Daniel Rowland elsősorban és mindenekelőtt igehirdető volt. Szolgálatát csodás szellemi erő kísérte. Ezek tértek meg, és Isten további ezreket vezetett el a keresztyén érettségre szolgálata idején. „Rowland szolgálatának hatása [...] élete végére olyan bámulatos és hatalmas

méreteket öltött, hogy az embernek szinte a lélegzete is eláll ennek hallatán”⁶ — emlékezett vissza 1870-ben J. C. Ryle. Egy birminghemi szolgálatos, aki véletlenül éppen arra járt, ahol Rowland hatalmas tömegnek hirdette az igét a szabad ég alatt, így írt: „Addig sohasem voltam tanúja hasonló jelenetnek. A prédikátor lehengerlő megjelenése, buzgó-sága, elevensége és tüzessége elmondhatatlan volt. Rowland arkifejezése mindent elérte; úgy ragyogott, akár egy angyal arca.”⁷

Mindennél jobb ajánlólevél azonban, hogy az emberek óriási áldozatokra is hajlandók voltak, csak hogy hallgassák. Mi is képesek vagyunk messzire utazni abban a reményben, hogy talán bekerülhetünk Isten jelenlétébe. Jegyet is válthatunk egy kényelmes légitársaság gépére, hogy „át-ruccanjunk” egy szomszédos országba meghallgatni valakit, aki Isten kenete alatt hirdeti az igét. Ezek az emberek azonban gyalog tettek meg 40–60 mérföldet (2–3 nap alatt) a zord walesi hegyeken keresztül, dacolva akár a kemény téli hideggel is, csak hogy megpihenhessenek a Rowland prédikációjából áradó erőben. „Rendszerint csoportosan vágtak neki az

Isten
kenete
gyakran
üldöztetést
von
maga
után.
Míg
predikált,
gyakran
kötekedtek
vele, sőt
egyesek
trágyával
dobálták,
és nemegyszer
halálosan
meg is
fenyegették

Rowland
„mélységes és
megingathatatlan
tudatában
volt saját
bűnösségének,
gyengeségének,
romlottságának,
és Isten
kegyelmére
való állandó
ráutaltságának”

útnak, ahogyan a zsidók is együtt jártak fel ünnep idején a jeruzsálemi templomba, majd himnuszokat és zsoltárokat énekelve, a fáradsággal mit sem törődve tértek vissza otthonaikba” — jegyezte meg Ryle.⁸ Erőfeszítéseikre semmi sem nyújt kielégítő magyarázatot, csak Isten kézzelfogható jelenléte. És ráadásul egy olyan embert akartak hallani, aki nem járt főiskolára — egy olyan korban és országban, amikor és ahol szinte valamennyi szolgáló Oxfordban vagy Cambridge-ben végzett —, s aki sosem „vitte feljebb” a segédpásztori rangnál. Vajon ki volt ez a Daniel Rowland, és milyen tanulságokat vonhatunk le életéből és bizonyosságtételéből?

ÉLETRAJZ

Rowland fiatalkoráról és megtéréséről nagyon keveset tudunk. Halála után Lady Huntington összegyűjtötte az összes levelét és iratát, hogy megírja életrajzát, de maga is meghalt, még mielőtt a munkát elvégezhetné volna. Ezek az anyagok tehát végleg elvesztek az utókor számára.

Daniel 1713-ban született a walesi Cardiganshire-ben, az 54 éves falusi plébános fiaként. Húszévesen szentelték fel az anglikán egyház szolgálójává. Ryle szerint „igen ügyes és sikeres volt mindenféle játékban és ügyességi versenyben, és a vasárnap délelőtti templomi szolgálat végeztével készségesen töltötte az Úr napja hátralévő részét sporttal, szórakozással, ha nem részegeskedéssel.”⁹ Rowland ekkor még nem tért meg.

Prédikációival ebben az időszakban rendre gyászos kudarcot aratott — mindennél nyilvánvalóbb, hogy későbbi mérhetetlen sikere nem magyarázható pusztán emberi adottságaival. Beleadta szívét-lelkét, de gyülekezete egyre fogyott. Végül elkeseredésében elment, hogy meghallgassa a nagy evangélistát, Griffith

Jonest. Jones észrevette Rowland büszkeségét és világiasságát, ezért félbeszakította prédikációját, Danielre mutatott, és imádkozni kezdett, hogy Isten térítse meg és használja fel az elveszettek megmentésére. Isten meghallgatta Jones imáját.

Még ugyanebben az évben, 1738-ban gyökeres szellemi átalakuláson ment keresztül az ekkor 25 éves Rowland élete és szolgálata. A részleteket nem ismerjük, a változás mindenestre döbbenetes hatással volt szolgálatára. Míg korábban kerülték az emberek a templomát, most tömegesen érkeztek. „Bármelyik templomban prédikált is, a terem zsúfolásig megtelt” — írja Ryle.¹⁰ Sőt, nem csupán a templom maga, hanem a templomudvar is tömve volt emberekkel. A gyülekezet egy része kiszorult az épületből.

A következő négy évben Rowland törvénykező evangéliumot hirdetett, melyből hiányzott Isten szeretetének teljes megértése. Ennek ellenére Isten már ekkor is csodálatosan használta őt. Ezután 1742-ben (a Nagy Ébredés csúcspontján) kijelentést kapott Isten szeretetéről. Prédikációjának hangvétele megenyhült, s szolgálatát attól a naptól fogva újfajta erő kísérte.

1738-tól 1790-ig (52 éven át) hűségesen járta Walest, s amerre megfordult, Isten jelenlétére éhes tömegek követték. Rendszeresen prédikált saját templomában és az ország más templomaiban is. Élete során csaknem száz fiatal embert állított szolgálatba.

ÜLDÖZTETÉSEK

Isten kenete gyakran üldöztetést von maga után. Míg prédikált, gyakran kötekedtek vele, sőt egyesek trágárával dobálták, és nemegyszer halálosan meg is fenyegették.

Jonathan Edwards gyülekezete nem vállalt vele közösséget, s hasonlóképpen

az Anglikán Egyház is elutasította. Rowland káplán (segédlelkész) volt bátyja, John mellett. A püspök megijedt Rowland népszerűségétől és szellemi tekintélyétől, ezért még saját parókiájától is megfosztotta. Ötvenéves korában, 30 évnyi (mindvégig segédlelkész rangban végzett) szolgálat után az Anglikán Egyház elmozdította a szószékről. Az egyházhivatalnokok szemérmetlen módon egyik vasárnapi igehirdetése közben adták át neki az értesítést, melyet elolvasva Rowland alázetosan megkérte a híveket, hogy vonuljanak a templomra kívülre vele együtt. Inkább a szabadtéren fejezte be igehirdetését, semmint hogy a püspök parancsának engedetlenül a templom falain belül folytassa.

Az emberek haragra gerjedtek. Kápolnát építettek Rowlandnak, ami akkoriban rendkívüli eseménynek számított, hiszen Anglia valamennyi templomát az állam tartotta fenn. Ezt követően, 27 évvel későbbi haláláig, ide özönlöttek a tömegek, hogy hallhassák beszédét. Amikor 1790-ben elhunyt, egész Wales gyászba borult óriási szellemi atyjuk elvesztése miatt.

TANULSÁGOK NAPJAINK SZOLGÁLATTEVŐI SZÁMÁRA

Rowland életéből számos tanulságot levonhatunk. Először is azt, hogy a szellemi erőre és az ortodoxiára együtt van szükség. Rowland önmagát képezte ugyan, de mégiscsak képzett volt. Prédikációit meg-megtűzdelte a korai egyházatyákra, Augustinusra, Kálvinra és másokra való utalásokkal. A mai egyház főbb problémáinak egyike az erő és az ortodoxia különválasztása. Rowlandra nem ez volt jellemző. Ő először és mindenekelőtt az Ige embere volt, és csak másodsorban a tapasztalatok, szellemi átélések élvezője.

Másodszor, azt is megtanulhatjuk Rowland életéből, hogy minél inkább birtokába kerülünk Isten erejének, annál

több szenvedésre számíthatunk. Rowlandnak sok irigye volt, és sokaknál nem talált megértésre. Aki Isten erejére vágyik, annak tisztában kell lennie egy alapelvvel: minél nagyobb a kenet, annál nagyobb a szellemi ellenállás.

Harmadszor, Rowland élete azt bizonyítja, hogy a kegyelmi ajándékok és az elhívás fontosabb az egyház hivatalos jóváhagyásánál. Rowland nem vitte feljebb segédlelkészi beosztásánál az egyházi ranglétrán, de valószínűleg ő volt a leghatékonyabb szellemi vezető a walesi történelemben. Rowland élete a Példabeszédek 18:16 igazságáról tanúskodik: „Az ajándék tág teret nyit az ember előtt.” Rowland esetében Isten jelenléte és ereje volt az az ajándék, amely megnyitotta az addig zárt ajtókat. Keressük mi is Istent, és higgyük el: az Ő jelenléte és ereje éppen elég lesz az előbbre jutáshoz. Ha valamelyikünket bármely más okból léptetnének előrébb, nem leszünk igazán elégedettek.

Negyedszer, Rowland a prédikáció fontosságára is megtanít bennünket. Nem engedte, hogy bármi közé és a szószék közé álljon. Úgy vélte, hogy a prédikáció volt Jézus, Pál és az apostolok munkája, s mélységesen meg volt győződve afelől, hogy egyedül ez az „a munka”, ami számít. Nem hagyta, hogy a lelkigondozás, az adminisztráció vagy a gyülekezeti ügyek intézése elvegye idejét a prédikációra való felkészüléstől. Folyamatosan olvasott és a XVII. századi puritánok írsaiból új gondolatokat merített. Olvasott Charnocktól, Baxtertől, Owentől, Sibbestől és Bunyantól. Valamennyiüknél nagy hangsúlyt kapott a természetfeletti, s ez az örökkévalóság dicsőségével töltötte el Rowlandot — ami minden nagy prédikátor számára nélkülözhetetlen táplálék.

Végezetül, azt kell megtanulunk, hogy az alázat és az önmegtagadás a szellemi

A történelem nagy prédikátorainak egyike, George Whitefield feljegyezte, hogy Rowland szolgálata alatt „gyakran úgy érezte, mintha lángra kapna a szíve, és sosem felejtette el azt a látványt, ahogy Rowland (szabadtéri) prédikációja alatt mintegy tízezer ember 'dicsőség' és 'glória' kiáltások közepette szinte ugrált örömeiben

erő előfeltételei. Ryle szerint Rowland „mélységes és megingathatatlan tudatában volt saját bűnösségének, gyengeségének, romlottságának, és Isten kegyelmére való állandó ráutaltságának. Gyakorta kiáltott így a prédikációjára összesereglett tömegek láttán: 'Ó, kegyelmezzen és segítsen az Úr nekem, nyomorult féregnek, bűnös porszemnek!'”¹¹

Istenünk, támassz Daniel Rowlandhez fogható férfiakat és nőket napjaink egyházában is!

William P. Farkley,
Pinnacle Communications
(Spokane, Washington, USA).

JEGYZETEK

1. Eifon Evans, Daniel Rowland (Edinburgh, Scotland: Banner of Truth), 5.
2. Akkoriban a walesiek többsége anglikán vallású volt. Az államtól független felekezetek még csak kialakulóban voltak.
3. Evans, 50–51.
4. Uo. 1.
5. Uo. 2.
6. J. C. Ryle, Christian Leaders of the Eighteenth Century (Edinburgh, Scotland: Banner of Truth, 1978), 186.
7. Uo. 205.
8. Uo. 186.
9. Uo. 183.
10. Uo. 184.
11. Uo. 211–212.

TÁRHÁZ

SZÍNES ÜNNEPI DUPLASZÁM

a pünkösdi mozgalom
nemzetközi
és magyarországi
történetéről.

Korlátozott számban
még kapható,
rendelje meg
az Evangéliumi
Pünkösdi Közösség
Országos Titkárságán:

06-1/222-0086

Levélcím:

I 143 Budapest, Gizella u. 37.

IGEMAGYAK

A KEGYELMI AJÁNDÉKOK MŰKÖDÉSE

I Korinthus 14

ÜZENET

1) Vágy a prófétálásra (1–5. vers).

- Törekedjete a szeretetre (1. vers).
- Kívánjátok a prófétálást (1. vers).
 - Épít (3. vers).
 - Bátorít (3. vers).
 - Vigasztal (3. vers).
 - Meggyőz (25. vers).

2) Nyelveken szólás (6–28. vers).

- Istenhez szól (2. vers).
- Önmagát felépíti (4. vers).
- Áldás a gyülekezetnek (5. vers).
- Hasznos dolgokat kommunikál (kinyilatkoztatás, ismeret, pró-

fétálás, tanítás; 6. vers).

- Az Úrnak énekel (15. vers).
- Az Urat dicséri (16. vers).
- Vonza a bűnösöket (23. vers).

3) Kövessétek az utasításokat (27–40. vers).

- Nyelveken szólás:
 - Csak kettő vagy három üzenet (27. vers).
 - Magyarázatért imádkozni (27–28. vers).
- Prófétálás:
 - Kettő vagy három üzenet után megítélni (29. vers).

ii) Ellenőrzött (32–33. vers).

- A tudatlanok maradjanak tudatlanok (38. vers).
- Az ajándékok az Ige szerint működjenek (40. vers).

4) A kegyelmi ajándékok iránti attitűd.

- Kívánjátok őket (1. vers).
- Rajongjatok értük (12. vers).
- Törekedjete rájuk (39. vers).
- Kívánjátok, hogy működjenek a gyülekezetben (40. vers).

— Karl D. Strader,
Lakeland, Florida, USA

AZ IMA ALAPJAI

János 15:7

BEVEZETÉS

Az ima több mint kérés, keresés és zörgetés. Az ima az Istennel való pillanatról-pillanatra való közösség.

ÜZENET

1) Maradjatok Őbenne (János 15:7).

Jézus a szőlőtő és szőlővesszők példájával illusztrálja, hogy ha a szőlővessző élni akar, a szőlőtőn kell maradnia. Azt akarja, hogy a hívő keresztyén életet szívjon fel Őbelőle, bensőséges közösségben

legyen Vele.

2) Higgyetek (Jakab 1:6).

Kérj optimista hittel, számíts a válaszra! A hit terem gyümölcsöt.

A Biblia a hit különböző fokairól beszél: kicsiny hit, mustármag-hit, nagy hit. A hit hozza meg az eredményeket, szükséges, ha választ akarunk kapni.

3) Folytassátok az imádkozás (Jakab 5:16).

Atyáink, az ima nagy harcosai azt a kifejezést használták, hogy „áti-

mádkozni”. Ez azt jelentette, hogy egészen addig imádkozni, míg tudod, hogy a válasz már úton van, kitartani mindaddig, míg Isten akár látható, akár nem látható módon válaszol. Gyakran a körülmények csak rosszabbra fordulnak, amikor valamit „átimádkoztál”, de te már bizonyos vagy felőle, hogy a válasz már úton van. Ekkor egyszerűen felemeled a hangod, és Őt dicséred.

— Estella Hare,
Frostburg, Maryland, USA

MI TÖRTÉNT A GOLGOTÁN?

Lukács 23:32–46

BEVEZETÉS

Téma: Csak azok kapnak irgalmat, akik magukat méltatlannak tartják. Nehéz elképzelni a keresztre feszítés kínjait, fájdalmát. A rablók megérdemelték, Jézus nem. Mégis hajlandó volt érted és értem meghalni. Nem egyszerűen meghalni; aktívan meghalni.

ÜZENET

1) Jézus megbocsátott:

- a katonáknak.
 - vádloinkat/a tömegnek.
- #### 2) Irgalmazott:
- a méltatlannak.

b) a bűnbánónak.

c) Scofield: „Egy bitang megmenekült, így nem kell senkinek kétségbe esnie – de csak egy, hogy senki el ne bízsa magát.”

3) Jézus engesztelő áldozat lett:

- mert hajlandó volt szent vérét kiontani.
- mert megbocsátást szerzett a bűnöknek (valódi bűnbocsánat).

ÖSSZEZÉS

Jézus mindezt a „bárkik” számára tette. Sokan voltak aznap a kereszttövénben, de csak egy könyörgött irga-

lomért. A lator hit által meglátta mit is tesz Jézus valójában.

- Ki volt a legnagyobb szükségben? A lator vagy a tömeg? — mindannyiuknak szüksége volt Krisztusra.
- MI a különbség? A lator azért könyörgött irgalomért, mert önmagát méltatlannak tartotta.
- Mi a helyzet veled? Hajlandó vagy irgalomért könyörögni? Belátod, hogy szükséged van a megváltásra?

— Greg Persons,
Steele, Missouri, USA

